

श्रद्धा

सौ. प्रभिला दत्तात्रय आजगावकर

१२/१००, उन्नत नगर नं. २,
गोरेगांव (प.), मुंबई-४०० ०६२.

श्रद्धा व सबुरी दोनच शब्द, पण केवढे सामर्थ्य आहे त्यांत! श्री साईबाबांनी या शब्दाची आपणास ओळख करून देऊन, अमोल ठेवा आपणास दिला आहे, असे म्हटल्यास अतिशयोक्ती होणार नाही. श्रीबाबांवर श्रद्धा ठेवल्यास कधीही नुकसान होत नाहोच पण वेळोवेळी आपणास येणाऱ्या अडचणीवर मात करता येते. जी अनिवार्य आहेत, त्यांत सुसहचृपणा येतो व ती संकटे सोसण्याचे आपणास सामर्थ्य येते.

अर्थात, भाव तेथ देव! संत तुकडोजी महाराज म्हणतात, 'मनी नाही भाव म्हणे देवा मला पाव। देव बाजारचा भाजीपाला नाहीरे' किती सार्थ आहेत हे शब्द! जशी भक्ती तसे आपणास फळ मिळते. श्रीबाबांच्या नामस्मरणात मोठेच सामर्थ्य आहे. मला तर त्याचा वेळोवेळी अनुभव येतो व येत आहे.

फार वर्षापासून मला मूलखड्याचा खूपच त्रास होत असे, आता तो कमी झाला आहे. मूत्रमार्गात खडा झाला व वेदना सुरु झाल्या की, ब्रह्मांड आठवते. त्याचा अनुभव ज्याला आहे, त्यालाच ते सांगून उपयोग. पहिल्यापहिल्याने ४/४ दिवस खूप त्रास सहन केला, पण नंतर श्रीवर भक्ती जडली. अविरत नामस्मरण, येता जाता हात जोडणे, खाता जेवतां, सुखदुखाचे प्रसंगी आठवण करणे, भुकेलेल्यास अन्न देणे. याद्वारेच मी भक्ती करीत असते. त्यातही केवढी प्रचंड शक्ती असते, याची वेळोवेळी प्रचिती येते. असाच एकदा मूत्रमार्गात खडा अडकला व वेदना सुरु झाल्या. औषधोपचार केले पण गुण नाही. शेवटचा उपाय म्हणून नामस्मरणाला सुरुवात केली आणि काय आश्चर्य! पाच मिनिटांत चिंचोक्याएवढा खडा मूत्रमार्ग निघून, ताबडतोब आराम वाटला. आता केव्हाही असा प्रसंग आला की, उदी घेऊन नामस्मरण केले असता, झटकन बरे वाटते. नामाचा महिमा फार मोठा आहे. माझ्या मनात जेव्हा जेव्हा शिरडीला जाण्याची इच्छा होते, तेव्हा तेव्हा ती कोणत्या ना कोणत्या मार्ग पूर्ण होते. आता प्रकृती अस्वास्थ्यामुळे कुठे लांब जायला त्रास पडतो, गेल्या महिन्यात इच्छा झाली, एकदा जाऊन बाबांना भेटून यावे. बसचा प्रवास तर झेपत नाही. आणि काय सांगू भाझ्या बाबांची कृपा! बरोबर चार दिवसांनी माझे जावई श्री. राय यांनी स्पेशल मोटार करून (त्यांच्या स्वतःच्या बस असताना) मला अगत्याचा निरोप आला की, तुम्ही चलाच, त्यांचेबरोबर मी शिरडीस गेले व विनासायास दर्शन घडले, मनातील इच्छाही पूर्ण झाली. माझ्या पायाला सांधेदुखीच्या त्रास होतो व रांगेत उभे रहाणे मुष्कील होते. असे आहेत आमचे बाबा! त्याप्रमाणे बरेच दिवस मनात होते, घरात एवढे बाबांचे फोटो आहेत पण आशीर्वाद देत असलेला एकही फोटो नाही. ताबडतोब दोन फोटो मला हवे, अशी इच्छा निर्माण झाली व माझी इच्छा पूर्ण झाली. असे अगणित अनुभव मला आले आहेत. श्री बाबांची थोरवी वर्णन करण्यास शब्द अपुरे आहेत.

श्री बाबांना पाहिजे काय? दोन हात जुळवून डांके पायावर ठेवा. नामस्मरण करा. शुद्धा ठेवा. भुकेलेल्यांना अन्न द्या. बरस! मनापासून त्यांना साद घाला. प्रतिसाद आलाच पाहिजे. त्या साईची मी शतशः ऋणी आहे. अगदी जन्मोजन्मी.

श्रीसाईनी उलट्या सोफ बंद केल्या

सौ. सु.शि. रंगदाळ

द्वारा श्री. एस.डी. रंगदाळ

संगम कलॉथ स्टोअर्स, मु.पो. बार्शी.

गेल्या वर्षीचीच डिसेंबर महिन्यातील गोष्ट. माझ्या मुलीला नुकतेच दुसऱ्या महिन्यात डोहाळे सुरु झाले. तिला एक थेंब भर सुद्धा पाणी पचत नव्हते तर इतर अन्न पाण्याचे काय विचारता. त्यामुळे तिला सतत उलट्यांचा त्रास सुरु झाला. तिला लागोपाठ $\frac{2}{3}$ दा सलाईन लावावे लागले. या सलाईन मुळे ती कशीतरी दोन दिवस उभी राहू शकली. थोडे फार खात पीत होती. पण पुन्हा पहिले पाढे पंचावन्न. पुन्हा दवाखान्यात न्यावे लागले. पुन्हा सलाईन. असे सतत १५ दिवस होत गेले. आणि आमचे घर दवाखान्यापासून लांबच आहे. तिला तर उलट्यांनी इतके बेजार केले की, तिच्या अंगात उठण्याचेही त्राण राहिले नाही. तिला पहिल्या मुलाच्या वेळेसही असाच सतत तीन महिने त्रास झाला होता. आता सुद्धा उलट्या थांबण्याचे नाव नव्हते. तिची तळमळ, तिचे तडफडणे मला पहावत नव्हते, आणि आदल्याच दिवशी रात्री तिला लागोपाठ $\frac{3}{4}$ दा सलाईन लावून घरी आणले होते. आणि पुन्हा सकाळी उठल्यापासून उलट्या सुरु झाल्या. तसे इतरही उपाय चालूच होते. पण कशाचाच गुण येईना. मी तिला $\frac{1}{2}$ वेळा दुधात बर्फ टाकून, उदी टाकून प्यावयास दिली. पण त्यानेही तिच्या उलट्या थांबल्या नाहीत. मग मी रडकुंडीला येदून बाबांच्या फोटोसमोर जावून बसले व हात जोडून म्हणाले, “बाबा, तुमची उदी मी तिला $\frac{2}{3}$ वेळा दिली तरीही तिला गुण येत नाही तर आता ती माझी मुलगी नसून तुमचीच आहे. आता तिची काळजी तुम्हालाच. आता मी ही उदी तिला पाजते आहे. तुम्हीच तिला काय करायचे ते करा.” अशी सद्गदीत मनाने प्रार्थना केली आणि तो ग्लास बाबासमोर ठेवून पुन्हा उचलून तिला ती उदी प्यावयास दिली. आणि काय आश्चर्य! त्या दिवसापासूनच काय! त्या वेळे पासूनच माझ्या मुलीच्या उलट्या एकदम थांबल्या. त्यानंतर पुन्हा ९ महिन्यांपर्यंत एकदाही उलटी झाली नाही. आणि आता तिला तिच्या इच्छेप्रमाणेच मुलगी झालेली आहे, कारण पहिला मुलगा आहे. त्यामुळे तिला यावेळी मुलगीच हवी होती. साईबाबांनी माझे व तिचेही ऐकले.

माझ्या संकटाकडे जसे बाबा धावून आले तसे सर्वांच्या संकटांचे बाबा निवारण करोत, हीच साईचरणी प्रार्थना.

श्री साई चरणी आम्हा सर्वांचे कोटी कोटी प्रणाम.

साईबाबांची प्रतिती व अतकर्य लीला

श्री. मधुसूदन विठ्ठल सामंत

मु. पो.-म्हापणे,

जि.-सिंधुदुर्ग.

काण्या-कुडाळ-४१६ ५२२.

गेल्या १२ फेलुवारीला तीर्थयात्रेच्या उद्देशाने मी, आई, वडील व भाऊ यांचे सह नाशिकला गेलो होतो. शहाडचे बिलामंदीर, मुक्तिधाम, पंचवटी इ. ठिकाणी जावे हा मानस होतो.

नाशिक करुन शिर्डीला जावे, बाबांचे मनोमन दर्शन घ्यावे, २/३ दिवस राहून त्यांचा पावन आसमंत पाहावा, सच्चरित्रात लिहिलेल्या त्यांच्या सर्व जागा पाहून, त्या जागी विनम्रभावाने डोके टेकावे, असे भनात ठरवून, नाशिकला मला २/३ दिवस लाभलेले सद्गृहस्थ श्री. सरुटे यांना माझा शिर्डीला जाण्याचा मनोदय बोलून दाखवला. ते म्हणाले, “शिर्डीला आगावू एक भनुष्य पाठवून साई संस्थान मधून खोली घेऊन ठेवली पाहिजे होती.”

गुरुवार व रविवार या दिवशी बाबांचे दर्शनास खूप लांबांची माणसे स्पेशल गाडयांतुन येतात. गर्दी होते व जागा मिळणे कठीण होते.

पण त्यांच्या म्हणण्याप्रमाणे मला माझा बेत वेळेअभावी बदलणे कठीण होते. बाबांची नित्य पाठातली स्वतन मजंरी वाचली, किंबहुना ती माझी पाठच आहे. मी आमच्या मंडळीसह शिर्डीची गाडी गाठली. गाडीत गर्दी बरीच होती, पण आम्हा सर्वांना बसायला जागा मिळाली. गुरुवारी सायंकाळी साडे सहा वाजता शिर्डीच्या एस्टी स्टॅंडवर उत्तरलो. प्रथमतःच मंदीरात जाऊन प्रेमळ बाबांचे दर्शन घेतले. त्या वेळी बाबांची सायंकाळी आरती स्तोत्रे चालू होती.

माझ्या बरोबरच्या आमच्या बंधूंना आणि एका मुलाला साईसंस्थानकऱ्यून खोली मिळवण्यासाठी पाठवले.

पण व्यास्थापकांनी खोली शिल्लक नाही, असे स्पष्ट सांगितले. या पूर्वी बासस्ट सालापासून आज पर्यंत पाच सात वेळा बाबांचे दर्शनास आलो, पण या वेळ्या हा माझा अनुभव आगळाच होता. कडाक्याच्या थंडीत आता उघड्यावर एक लहान मुलगा, भाऊ आणि वृद्ध वडील यांना घेऊन झोपण्याची माझ्यावर पाणी आली.

आमचे वडील, भाऊ आणि मुलगा यांना साई दर्शनास पाठवून मी एकटाच बाबांचे ग्रंथालयासमोर सोबतचे सामानासह विमनस्क स्थितीत संचित बसलो होतो.

— अखेर बाबांना आरतपणे हाक मारून सांगितले आणि म्हणालो, बाबा ही माझी परीक्षा तुम्ही अशी का घेतलीत? मी, माझे बरोबरचे माणसांना रात्री कोठे ठेवू? का मी रात्र भर जागत बसू? बाबा मी तुमच्यावर निष्ठा, शक्त्या ठेवून सिंधुदुर्ग जिल्ह्यातून येथर्योत आलो, ते केवळ आपत्या दर्शनासाठी! आणि आपण मला दूर लोटत. आहात. साता समुद्रापलिकडे असणाऱ्या भक्तांचाही भी संभाल करतो, असे जे तुमचे

ब्रीदवाक्य, त्याला काय अर्थ राहेला?

येवढे मी, बोललो आणि काय आशचर्य! काही वर्षापूर्वीचे आमचे मित्र राल. गावकर, पी.एम.जी. ऑफिस, मुंबई हे शेकडो लोकांचे जनसमुदायातून मी बसलेल्या ठिकाणी माझेकडे आले. आणि प्रवासी सामानासह मी बसलेला पाहून, ते मला म्हणाले, 'तुम्हाला अद्याप जागा मिळालेली दिसत नाही.'

अर्थात मी माझी सारी अडचण त्यांना सांगितली. तेळ्हा त्यांनी मला काही काळजी करु नका, असे सांगून, आमच्या सर्व मंडळीची सोय आपण लावतो, असे आश्वासन दिले.

श्री. गावकर यांनी प्रासंगिक करारावर ५० माणसे भरून शिर्डीला स्पेशल गाडी आणली होती. व त्यांनी राहण्यासाठी स्वतंत्र हॉल घेतला होता. त्यातच आमच्या सर्व मंडळीचा समावेश त्यांनी केला.

आमचे सर्व सामान त्यांच्या हॉलमध्ये व्यवस्थित ठेवून परत गावकरांसह आम्ही सर्वजन खाली आलो.

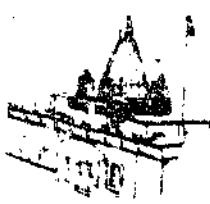
आणि मग लेंडीबाग, गुरुस्थान, द्वारका माई इत्यादि बाबांची सर्व ठिकाणी मनसोकृत फिरुन पाहिली. रात्री मनावर कोणत्याही तऱ्हेचे दडपण न ठेवता, साईंच्या अतर्क्य व अगाध सत्तेचा आणि लीलेचा विचार मनात घोळवत जांत आणि निश्चित झोपलो.

हरवलेले घड्याळ सापडले

— सौ. सविता वि. गांधकर
सप्तापुर धारवाड,
कर्नाटक-५८० ००९.

एके दिवशी माझे मनगटी घड्याळ अचानक नाहीसे झाले. तो दिवस रविवारचा होता. मी सकाळी उठत्यावर ते घड्याळ काढून नेहमीच्या जागी ठेवले. रात्री झोपताना घड्याळाला किल्ली द्यावी म्हणून पाहिले तर घड्याळ गायब. मला वाटले मी इतरत्र कुठेती ठेवले असेल म्हणून शोधले तर सापडले नाही. लगेच मी बाबांचे स्मरण केले व म्हटले. 'बाबा, गुरुवारपर्यंत जर माझे घड्याळ सापडले, तर आपले नामस्मरण मी सतत करीन!' त्यानंतर मी सगळीकडे शोधाशोध घालू ठेवली पण घड्याळ सापडेना. गुरुवारचा दिवस उजाडला व त्यादिवशी अचानक माझे घड्याळ सापडले. मुलांच्या निष्काळजीपणामुळे ते भलतीकडे राहून गेले होते. घड्याळ सापडताच बाबांच्या लीलेने माझे मन भरू आले. अशा या प्रेमस्वरूप सचिवानंद साईंबाबांना माझे कोटी कोटी प्रणाम.

साईंबाबांची कृपावृष्टी तुम्हा आम्हा साईंभक्तांवर सदैव राहो, हीच साईंचरणी प्रार्थना.

धन्य धन्य तुमची साईबाबा !

— श्री. शंकर शिवराम कानडे

सेवानिवृत्त मुख्याध्यापक
महानगरपालिका शाळा,
४४ ताडदेवरोड, मुंबई-३४.

मी बरेच वेळा मित्राबरोबर, पर्यटकांबरोबर व मुलांसमवेत शिरडीत जाऊन बाबांचे दर्शन घेऊन आलो आहे. गेल्या ३०/३५ वर्षात 'साईबाबा' हे आमच्या कुटुंबाचे आराध्य दैवत आहे. गेल्या मे महिन्यात माझी तब्येत एकाएकी बिघडली. डोक्याला गोठमोठे फोड आले. मी बेचैन झालो. आता काय करावे हे मला सुचेना. त्याच सुमारास माझा मोळा मुलगा नाशिक, शिरडी ह्या तीर्थयात्रेस निघाला होता. त्याच्याबरोबर मी माझी धाकटी मुलगी व त्याचा परिवार अशी सर्व मंडळी निघालो. अशाप्रकारे त्यावेळी मला बाबांच्या दर्शनाची संधी मिळाली. मी मनोभावे प्रार्थना केली. ह्या आजारातून बरे करणार असलात तर तुम्हीच. मी मुंबईला आलो. व योग्य डॉक्टरांचे औषध घेतल्यानंतर मला बरे वाटले. ह्या काळात मी रोज सकाळी बाबांच्या उदीचा उपयोग करीत असे.

अलिकडेच माझी धाकटी मुलगी (वर उल्लेख केलेली) आजारी पडली. तिला डॉक्टरकडे नेले. तिच्या पोटात दुखत होते व वांत्या होत्त होत्या. आमच्या फॅमिली डॉक्टर पतिपत्नीने सांगितले, ॲपेंडीक्स आहे. तुम्ही शक्य तितक्या लवकर हॉस्पिटलमध्ये न्या. त्याच दिवशी, १४ नोव्हेंबर १९८६ रोजी तिला नायर हॉस्पिटलमध्ये नेले. मी भक्तीभावाने बाबांची उदी तिला लावली व पोटातही दिली. त्याच दिवशी रात्री १ वाजता तिचे ॲपरेशन झाले. डॉक्टर चांगले गृहस्थ होते. त्यांनी मला बाहेर येऊन २ वेळा सांगितले की, ॲपरेशन योग्य झाले. ॲपेंडीक्स जो कापला होता, तो सुदधा आम्हाला दाखविला. ॲपरेशन थिएटरच्या बाहेर आम्ही ४ माणसे सकाळी ७ वाजेपर्यंत बसून होतो. ती शुद्धीवर यायला थोडा वेळ लागला, नंतर तिला कॉटवर नेऊन ठेवले. अशा प्रकारे C. दिवस ती चांगली होती, खातपित होती. परंतु पुढे तिने पाणी पिणे व फळे खाणे बंद केल्यामुळे, अशुक्तपणा वाढला. हॉस्पिटलमध्ये १९ दिवस राहूनसुदधा ती पूर्णपणे बरी होऊ शकली नाही. सायंकाळी ताप यायचा. यातून तिला साईबाबा बरे करणार याची मला पूर्ण खात्री होती. मी सायंकाळी बाबांचे भजन-पूजन करीतच होतो. मी मनातून घाबरलो होतो. तरी साईबाबांवर श्रद्धा होती.

ह्या हॉस्पिटलमध्ये तो खातपित नसे, म्हणून २ डिसेंबर १९८६ रोजी मोतीबेन दळवी हॉस्पिटलमध्ये तिला ॲडमिट केली. तिथे तिचे ॲपरेशनचे, कि डनीचे असे C एक्स रे घेतले. परंतु त्यात डॉक्टरना दोष काहीच सापडेना. ते सांगत, सर्व ठीक आहे, ती खातपित नसल्यामुळे, दुखणे वाढलेले आहे. जेवण व फळे ती क्वचित घेई. वीस दिवसानंतर ती बरी झाली, तिला घरी आणली. साईबाबांवर माझी श्रद्धा दृढ आहे. ते

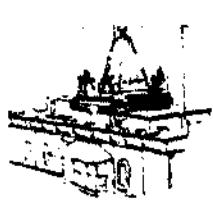
कोणत्याही प्रसंगी भक्तांना आसरा देणार, दूर लोटणार नाहीत, याचा भक्तांना पूर्ण भरवसा आहे. माझ्या मुलीचे आजारीपण हे साईबाबामुळे दूर झाले. त्यामुळेच ती घरी येऊ शकली. 'साईबाबा तुमचा महिमा अगाध आहे. धन्य तुमची साईबाबा.' बाबांनी यापूर्वी अनेक संकटांच्या वेळी मला सहाय्य केलेले आहे. याची आठवण सदोदित माझ्या मनात असते.

मुद्दाम उल्लेख करावासा वाटतो की, नायर हॉस्पिटल व मोतीबेन दळवी हॉस्पिटल येथील डॉक्टर व नर्स यांनी आम्हांचा अंविस्मरणीय वागणूक दिली. मोतीबेन हॉस्पिटलचे सुपरिंटेंडेंट श्री. वंशपायन हे रोज आपला हा रूग्ण (म्हणजे आमची छबीताई) बघून जात असत. मी सुद्धा येतेवेळी त्यांना कृतज्ञता बुद्धीने भेटलो. हे सर्व साईबाबांच्या कृपेनेच झाले, असे मी समजतो.

तुमचाच भार वाहीन सर्वथा

श्री. उमेश विजयसिंग राणे
२/४९, त्रिमुर्ती हौसिंग सोसायटी,
सायन, चुनाभट्टी,
मुंबई-४०० ०२२.

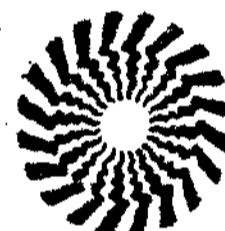
शिरडीचे ब्रह्मरूप श्री साईबाबा यांनी ह्या पृथ्वीतलावर अवतार घेतला आणि आपल्या अगाध सिद्धी सामर्थ्याचे अनेकांना दाखले दिले आणि सुखी केले. त्याच्या योग सामर्थ्याची प्रचिती आमच्याप्रमाणे अनेकांना आली असेल. बाबांवर आपण निरिसम भक्ती ठेवली म्हणजे, बाबा आपली काळजी वाहतात. श्री साईबाबांची पूजा-अर्चा माझ्या आईच्या माहेरी म्हणजे माझ्या आजोळी चालते. तेव्हा माझ्या आईची व आम्हा सर्व कुटुंबियांची श्री गणेश व आमच्या कुलदेवावर, त्याचप्रमाणे बाबांवर निरिसम भक्ती आहे. बाबांनी आमची काळजी वाहून त्यांच्या योग सामर्थ्याची प्रचिती दिली आहे. १९७५ सालची गोष्ट, माझ्या आईच्या गव्हात थॉयरॉइडच्या गाठी वाढलेल्या होत्या. ऑपरेशनची गरज होती. पण बाबांनी आईच्या स्वज्ञात येऊन सांगितले की, ऑपरेशन वगैरेची कुछ जरूरी नाही. खरोखरच! त्या गाठी हाताला लागेनाशा झाल्या. त्याचप्रमाणे आमच्या प्रत्येक अडचणीत बाबांनी आमच्या अडचणीचे निवारण केले आहे. माझा आणि माझ्या धाकट्या बहिणीचा जन्मदिवसही गुरुवार, म्हणजे बाबांचा वार आहे. मी, १२ वीत असतानाची गोष्ट. त्यावेळेला माझी तब्येत ठीक नव्हती. मी बाबांना मनोमन प्रार्थना केली की, मला परिक्षेत यश मिळू देत. बाबांनी माझी प्रार्थना ऐकली. आज मला सांगण्यास आनंद होत आहे की, बाबांनी माझ्यावर आपली कृपा दाखवली. असेच बाबा माझ्यावर व माझ्या कुटुंबावर, सान्या जगावर आपली कृपादृष्टी ठेवोत आणि शुभाशीर्वाद देवोत, ही त्यांच्या पवित्र चरणांशी प्रार्थना.

डायरी—पर्स मिळाली

सौ. आरती तुंगारे
१७८ अ, हिंदू कॉलनी,
दादर, मुंबई-४०० ०९४.

एका रविवारी मी एके ठिकाणी गेले असता, माझी पर्स हरवली. त्यात बरेच पैसे, औषधे व अत्यंत महत्त्वाची डायरी होती. घरी आल्यावर लक्षात येईना की, पर्स तेथेच राहिली किंवा वाटेत पडली. ज्या नातेवाईकांकडे गेले होते, त्यांची तब्येत अत्यंत गंभीर असल्यामुळे त्यांच्याकडे चौकशी करणे अयोग्य वाढू लागले. बरे, दुसऱ्या दिवशीपण त्यांच्याकडे गेल्यावर, कोणी पर्स सापडल्याचा उल्लेख केला नाही. बुधवारी फोन केल्यावरही पर्स इथे राहिली नाही, असा निरोप मिळाला. चार दिवस अत्यंत अस्वरुद्ध मनस्थितीत गेले. नंतर गुरुवारी संध्याकाळी त्यांच्याकडे परत जाण्याआधी अंगारा लावून मनोमन प्रार्थना केली की, पर्स निदान डायरी तरी मिळू द्या. मी त्यांच्या घरी गेले नी काय समोरच पर्स ठेवलेली दिसली. त्यांनी सांगितले की, तुमचा फोन ठेवला आणि परत शोधल्यावर पर्स सापडली. ति. बाबांनी परत एकदा आपल्या कृपादृष्टीचा प्रत्यय दिला.

नादुरुस्त गाडीने घाटही ओलांडला

कु. वृंदा कुलकर्णी
आनंद, ३ टी.पी.एस.,
प्रतिभानगर, कोल्हापूर.

मे महिन्यातली गोष्ट. आम्हाला मुंबईहून कोल्हापूरला जायचे होते. नेहमीप्रमाणे रजा अगदी आयत्यावेळी मंजूर झाली. अर्थात आरक्षण मिळाले नाहीच. आणि “सहयादी” व “महालक्ष्मी” दोन्ही गाड्यांना तर तोबा गर्दी! शेवटी असे ठरले, पुण्यापर्यंत आगगाडीने व पुढे एस.टी. असा प्रवास करावा.

कशीबशी गाडीत जागा मिळवली. पण सुरुवातीपासूनच ती मुंगीच्या गतीनं चालायला लागली. अस्सा वैताग आला, एकतर उन्हानं जीव कासावीस झालेला, गाडीत तर पाऊल हलवायला जागा नाही आणि गाडीची मंदगती. २ तास लेट होऊन गाडी पुण्याला पोहोचायला दुपारचे ३॥ वाजले. पोटपूजा क्रुरुन एस.टी. स्टॅडवर येईपर्यंत ४॥ वाजलेच. आणि आश्चर्याचा सुखद धक्का म्हणजे, समोर कोल्हापूर गाडी तयार! चक्क बसायला जागा मिळाली. ५ वाजता गाडी सुटली. निश्चियत होऊन मागच्या सीटवर मान टेकली. छान वारा लागत होता, मस्त डुलकी लागली. एखादा तास गेला असेल, तोच खडखड आवाजाने जाग आली. पहातो तर काय! गाडी

निर्मनुष्य रस्त्यावर थांबलेली आणि ड्रायवर कंडक्टरचं मोठमोठ्या आवाजात बोलणं चालू. त्यांच्या त्या सुखसंवादातून एवढंच कळलं की, गाडीत मोठाच दोष आहे. झालं! मागं परतावं तरी पंचाईत आणि पुढं खंबाटकी घाट! बच्याच विचारविनिमयानंतर गाडी तशीच पुढं न्यायची ठरलं. फार वेळ करूनही चालणार नव्हतं, तिन्हिसांज झालेली होती. अंधार पडायच्या आत तरी घाट चढून जाणं जरुरीचं होतं.

खंबाटकी घाटाला सुरुवात झाली, आणि इतका वेळ आणलेलं उसनं अवसान गळालं. मी बाबांना मनोमन साष्टांग नमस्कार घातला. आदल्या दिवशीच “साईलीला” वाचलं होतं. बाबांना म्हटलं, ही असली गाडी घाटातून सुखरूप नेण केवळ तुमच्या हाती आहे. बाबांच्यावर भार टाकला व मी निश्चित झाले. गाडीनं घाट सुखरूप ओलांडला, एवढंच नव्हे तर तीच गाडी आम्हाला कोल्हापूरला सुखरूप घेऊन आली.

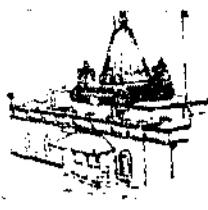
जी गाडी साध्या डांबरी रस्त्यावरून चालू शकेल की नाही याची खात्री नव्हती, तीच गाडी असला अवघड घाट चढून, एवढा लांबचा प्रवास करून आली आणि तेही फारसा उशीर न होता, हा खरोखर बाबांचाच आशीर्वाद.

नोकरी मिळाली

सौ. लिना आ. भांगले
१ बी/६८, पिरामल नगर,
गोरेगाव (प.), मुंबई.

माझा भाऊ चि. मिलिंद याने ऑइल अँड पेंटसचा डिप्लोमा घेतला आहे. कोर्स झाल्यावर त्याला लगेच एका छोट्या कंपनीत नोकरी मिळाली. २-३ वर्षांनंतर अचानक कंपनीने काही पूर्वसूचना न देता लॉकआऊट केले. भाऊ चार महिने नोकरीसाठी भटकत राहिला. मला त्याने काहीच कळू दिले नाही. मला जेव्हा कळले, तेव्हा मी श्रीसाईना साकडे घातले. आणि थोड्याच दिवसात त्याला एका चांगल्या कंपनीत नोकरी मिळाली. याच कंपनीत त्याला ५ वर्षांपूर्वी कॉल आला होता पण ऐनवेळी काही कारण सांगून त्याला नकार देण्यात आला होता. सबूरी धरली म्हणून श्रीबाबांनी त्याला हवी ती नोकरी मिळवून दिली. तसेच माझे दीर डॉ. संतोष हे बी.ए.एम.एस. झाले. वडिलांनी वसईला डिस्पेसरी घालून दिली. नवीन जागा. त्यामुळे वेळ रिकामाच जात असे. म्हणून नोकरीसाठी प्रयत्न केले. पण तेही जमेना, आपण डॉक्टर उगीच झालो, असे त्यांना वाढू लागले. आईवडिलांना पण काळजी वाढू लागली. तशात ते आजारी झाले. त्यांनी मला सांगितले, तू साईना साकडे घाल.

मी साईना सांगितले, डॉ. संतोष यांच्या नोकरीचे लवकर होऊ दे! थोड्याच दिवसांनी त्यांना हवी ती नोकरी गोरेगावातच मिळाली. सध्या ते तेथे प्रॉडक्शन मॅनेजर म्हणून आहेत. आता त्यांचे लग्नही झाले आहे. अशी आहे श्रीसद्गुरुंची कृपा. आपण फक्त सबूरी धरावी.

श्रीनीच भाचीला वाचविले

सौ. नीला एन. वर्खारिया

मु. पो. मुरगूड,

जि. कोल्हापूर.

माझे माहेर इस्लामपूर. मार्च महिन्यात मला मुरगूडला फोन आला, माझी भाचीची, रुही, वय वर्षे ४ ही सिरीयस असून तिला मिरज मिशन हॉस्पिटल येथे दाखल केले आहे.

फोन आल्यानंतर मला काही सुचेना. त्वरीत श्री साईबाबांच्या फोटोसमोर आरती लावून श्रीबाबांना सांगितले की, तिला पूर्ववत बरे वाढू दे. आणि आम्ही उभयता मिरजेला गेलो, तिला हॉस्पिटलमध्ये पाहिले आणि अश्रूच आवरेनात. तिच्या नाकातून नळी घातली होती व त्यातून दूध घालत होते. तिला कशाचीही संवेदना नव्हती, माणसे ओळखत नव्हती, ती जवळ जवळ अर्धवट बेशुद्ध अवस्थेत होती.

तिला ४ दिवसांपासून ताप येत होता. त्यातच गोवर झाला. त्यातच ती बेशुद्ध झाली. डॉक्टरांच्या सांगण्यावरुन तिला मिरजेस नेले. तिच्या मेंदूला सूज आली होती. एक महिन्यानंतर तिला डिसचार्ज मिळाला. तिच्यासाठी प्रत्येकाने नवस बोलले होते. आमच्या घरातील सर्वांची श्रीबाबांच्यावर श्रद्धा आहे. ती बरी झाल्यानंतर तिला घेऊन शिर्डीस येईन, असा नवस केला होता.

घरी आणली त्यावेळी तिच्यात फारशी सुधारणा नव्हती, नजर स्थिर नव्हती. नीट बसत पण नसे. परत पुण्याला रुबी नर्सिंग होम येथून तिचे चेकअप करून घेतले. तेथील डॉक्टरांनी तिला पूर्ववत होण्यास सहा महिने जातील असे सांगितले.

नंतर हळूहळू तिची नजर स्थिर झाली व ती माणसे ओळखू लागली. दोन महिन्यानंतर व्यवस्थित चालू व बोलू लागली. नंतर तिची प्रकृति पूर्ववत झाली.

आजारपणामध्ये श्री साईबाबांच्या वरील श्रद्धेचा व उदीचा मला असा अनुभव आला. तसेच मागील महिन्यात माझ्या मुलीच्या गुडघ्यावर अचानक गाठ दिसली. डॉक्टरांनी, तो ट्यूमर असावा असे सांगितले. आम्ही त्वरीत कोल्हापूरला नेऊन एकस रे काढला. त्याचा रिपोर्ट येईपर्यंत मनामध्ये सारखा श्री साईबाबांचा धावा चालू होता.

डॉक्टरांच्या एकस रे रिपोर्टमध्ये तो ट्यूमर नसून फक्त हाड साधारण वाढले आहे व किरकोळ ऑपरेशन व्यवस्थित होईल, असे सांगितल्यावर आम्हाला आनंद झाला.

अशा प्रकारे पुष्कळ वेळी श्री बाबांनी आम्हाला संकटातून वाचवले आहे.

रघुपती राघव राजाराम

पतित पावन साईनाम ।

जया मर्णी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव

श्यामा शंकर पराडकर
पाध्येवाडा, घ.नं. १८९०,
मारुती आळी, रत्नागिरी.

आमच्या घरातील सर्व माणसे मनापासून साईभक्त आहेत. कोणतेही काम करताना, कोठेही बाहेर जाताना बाबांची उदी लावून नमस्कार करून बाहेर पडतात.

माझ्या बहिष्ठी आपल्या नातीचे लग्न होण्यासाठी प्रयत्न करीत होत्या. वर्षभर त्यांना काळजी लागली होती. कोठेच जमेना. माझी बहिण बोरीवलीहून माझ्याकडे रत्नागिरीला आली. मला म्हणाली, अग शिल्पाचे लग्न १९८७ मध्ये जमले पाहिजे. त्यात बाबांनी यश द्यावे. मी म्हणाले, अग तू साईबाबांच्या चरित्रातील पंधरावा अध्याय दिवसांतून एकाच वेळी ३ वेळा— असे सात दिवस वाचल्यास तुला यश येईल. त्याप्रमाणे तिने दिवसातून एकाच वेळी ३ वेळा वाचून, सात दिवस वाचला. लगेच तिला सातव्या दिवशी अनुभव आला. स्थळ सांगून आले. मुलाच्या वडील माणसांनी सांगितले, मुलगा बी.एस.सी. आहे. जानेवारीत येवून काय ते सांगेल. पत्रिका जमली तर लग्न अवश्य करू! मुलगी सुध्दा बी.एस.सी. आहे, नोकरी करणारी आहे. त्याप्रमाणे डिसेंबर १९८६ मध्ये साखरपुडा झाला व २ फेब्रुवारी १९८७ ला मोठ्या थाटात लग्न झाले, नवदांपत्य आनंदात सुखी आहे.

हे फळ साईबाबांचा १५ वा अध्याय वाचल्यामुळेच होय. मलाही यश आलेले आहे. बहिणीने शिरडीला जावून बाबांना शाल अर्पण केली.

श्री साईबाबांची कृपा सदैव आमच्या पाठीशी रहावी, हिच प्रार्थना.

साईचा महिमा

— सौ. आसावरी अविनाश चव्हाण
टिळकनगर, ब्लॉक नं. १०,
बिल्डीग नं. ३, पटवर्धनवाडी,
मु. पो.- मारुतीमंदीर, रत्नागिरी.

माझी नोकरी सुमारे सहा वर्षपूर्वी अचानक गेली. मी व माझ्या पतीने खूप प्रयत्न केले, पण त्यात यश काही आले नाही. त्याच दरम्यान आम्ही ‘साईलीला’ अंकाचे सभासद झालो. त्यातील अनुभव वाचून आम्हीही साईंना नोकरी परत मिळावी, अशी विनवणी केली. आणि काय आश्चर्य! वर्ष भरातच आम्ही केलेल्या प्रयत्नांना यश आले. माझी गेलेली नोकरी मला परत मिळाली. तसेच त्यापाठोपाठ साईकृपेने आमच्या घराचा प्रश्न सुटून, आम्हाला छान ब्लॉक मिळाला. साईकृपेने आमचे व्यवस्थित चालले असून, शक्य होईल तेव्हा आम्ही शिरडीला जातो.

अशीच बाबांची कृपा आम्हावर राहो, ही प्रार्थना.

श्री साईबाबांची श्रद्धा

सौ. र.द. साळवी

५० ए—गुड होप चैबर्स,

दिविजय मिल समोर,

डॉ. आंबेडकर रोड, लालबाग,

मुंबई-४०० ०९२.

साईलीला मासिकात पू. बाबांबद्दल आलेला अनुभव द्यावा असं सारखं वाटायचं,
त्याप्रमाणे हा योग जुळून आला व आनंद झाला.

माझ्या मुलीला लग्न होऊन बरीच वर्ष मूल नव्हते. सर्व डॉक्टर तपासण्या वगैरे
झाल्या, सर्व नॉर्मल रिपोर्ट येत. मग असं कां व्हावं याची खंत सारखी लागून राहिली.
आम्हा सर्वांची साईबाबांवर श्रद्धा. पण करणार काय? मुलीलाही वाईट वाटे. शेवटी
तिनेच निश्चय करून, बाबांनाच साकडं घातलं, मला जोपर्यंत मूल होणार नाही,
तोपर्यंत मी पेढा खाणार नाही. मग तो प्रसादाचा असो अगर दुसरा कसलाही असो.
ज्यावेळी मूल होईल, मी शिर्डीला जाईन व त्यावेळी मूल व पेढे तुझ्या पायांजवळ ठेवीन
व तो प्रसादाचा पेढा खाईन. त्याप्रमाणे पू. बाबांनी तिची हाक ऐकली. तिला दिवस
राहिले. डॉक्टरची ट्रीटमेंट चालूच होती. उदी प्राशन तर नेहमीप्रमाणे चालूच. पण
नंतर दिलेली तारीख झाली, तरी ती बाळंत होईना. शेवटी डॉक्टरच्या सल्याने
सिझरीग केलं व मुलगी झाली. त्यावेळी जो आनंद झाला, तो काय वणावा! मुलीने त्या
बाळाचं नाव श्रद्धाच ठेवलं व लौकरच शिर्डीला जाऊन, पू. बाबांच्या पायांवर ठेवलं.
अशा त-हेने बाबांनी आपल्यावरची तिची श्रद्धा फळाला आणली. अशा या
साईमाऊलीला माझे कोटी कोटी प्रणाम!

साई कृपेने बहिणीला मुलगा झाला

लीला गणपत पवार

सेक्टर नं. ६, बिलडीग नं. ८,

खोली नं. ४, वाशी.

महत्त्वाचा अनुभव असा की, माझ्या बहिणीचे लग्न होवून जवळ जवळ ९ वर्ष
झाली. परंतु तिला मूल होत नव्हते, तिने खूप खूप उपचार करून पाहिले पण सर्व
प्रयत्न निष्फळ झाले. शेवटचा उपाय म्हणून मी बाबांना साकडे घातले की, बाबा
माझ्या बहिणीला मूल झाल्यास, मी मुलाला व आईला तुमच्या समाधीचे दर्शन
करण्यास घेवून येईन आणि शाल अर्पण करीन.

तेव्हा बाबांनी माझे म्हणणे ऐकले व काही दिवसांनी बहिणीला दिवस गेले. ९ महिने
संपले, डिलीक्हरीचा दिवस उजाडला व मनाला आणखी एक धक्का बसला, तो असा

की, बहिणीला डिलीक्हरीसाठी दवाखान्यात नेले असता, दोन दिवस संपले तरी डिलीक्हरी झाली नाही. अतिशय गंभीर परिस्थिती निर्माण झाली. डॉक्टर वरीरे आमचा नाइलाज आहे, असे न्हणू लागले. तसेच ताबडतोष सिङ्गरींग करावे लागेल, हे डॉक्टरांचे शब्द ऐकलाच, आमचे हात पाय गार पडले. परंतु म्हणजात ना, साई तारी त्याला कोण मारी. आम्ही सर्वांनी बाबांचा सतत धावा सुरु केला. बहिणीला डिलीक्हरी होई पर्यंत सतत उदी पाण्यातून दिली व पोटाला चोळली. मनात बाबांना सतत विनवणी करीत होतो की, बाबा करता करविता तुम्हीच आहोत, तरी सुखरुपपणे डिलीक्हरी होऊ दे.

क्षणाधात्री बाबांनी आमची विनवणी ऐकली आणि सुखरुपपणे सिङ्गरींग न करता डिलीक्हरी होवून अत्यंत गोजिरवाणा मुलगा झाला. माझ्या बहिणीला बाबांनी त्रासातून मुक्त केले. बाबा संकटकाळी भक्ताच्या हाकेला धावून येतात. धन्य ते बाबा.

बाबांना आमचे कोटी कोटी प्रणाम.

साई तारी त्याला कोण मारी

श्री. रविंद्र कर्णिक

सरस्वती सदन, न्यू गर्ल्स्कूल समोर,

राम मारुती रोड, नौपाडा, ठाणे.

गेली तीन वर्ष मी नोकरीच्या निमित्ताने अत्यंत हलाखीच्या परिस्थितीतून जात होतो, म्हणजे असे की, आमची कंपनी कधी 'राम' म्हणेल व माझ्यावर बेकारीची पाळी येईल, हे सांगता येत नव्हते. गेली २५ वर्ष एका कंपनीत काम केल्यावर व वयाच्या ४५ व्या वर्षी हल्लीच्या दिवसात दुसरी नोकरी देणार तरी कोण? त्यातच माझ्यावरच नाझ्या कुटुंबाचा भार, घरात दुसरे कर्तेसुद्धा कोणीच नाही, तेव्हा कंपनी बंद झाली तर आपले कसे काय होणार? झाले, संपाची तारीख ठरली. १५ जानेवारी ८७ पासून संप! संप म्हणजे जवळ जवळ माझी नोकरी गेल्यातच जमा. परंतु साई तारी त्याला कोण मारी'. संपाच्या आपल्या दिवशी आमच्याकडे माझा मेहुणा शिरडीहून आला, अगदी अचानक, आणि त्याने मला श्री साईबाबांची पोथी (५३ अध्याय असलेली) दिली. आज पर्यंत मी ही पोथी मिळविण्या करिता खूप प्रयत्न केले परंतु व्यर्थ, पण आज माझ्यावर नव्हे, आमच्या कुटुंबावर बाबा प्रसन्न झाले. मी माझ्या पत्नीला म्हणालो, अग आपल्यावरचे संकट टळले. आता संप होत नाही व कंपनीसुद्धा सुरक्षित चालेल, कारण आज आपल्याला बाबांचा प्रसाद मिळाला आहे व दुसऱ्या दिवशी तसेच घडले. संप टळला, कंपनी चालू राहिली. केवढा सुखद अनुभव हा साईबाबांच्या प्रसादाचा, पोथीचा, धन्य ती साई लीला. खरोखरच साई लीला अगाध आहे, अशीच श्री साईबाबांची आमच्यावर कृपाछाया असावी, आशीर्वाद असावेत, हीच त्याच्या चरणी हात जोडून प्रार्थना.

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून तरी मी धावेन भक्तांसाठी

—श्री. पी. एम्. चौधरी

नागेश म्हात्रे चाळ, खो. क्र. ६,
एक्सर रोड, कोळीवाडा,
बोरीवली (प.), मुंबई ४०० ०९२.

श्री साईबाबा वर म्हटल्याप्रमाणे आमच्या हाकेला धावून आले. माझ्या सौ.च्या प्रसूतीच्या वेळ्याची ही हकीकत. गरोदर असताना नेहमीच्या किरकोळ तक्रारी होत्याच. पण आठव्या महिन्यात तिला एकदम अशक्तपणा आला. डॉक्टरांच्या तपासणीत हिमोग्लोबीन कमी असल्याचे आणि युरीनरी ट्रॅक इन्फेकशन असल्याचे आढळून आले. त्यामुळे मनात भीती भरली. डॉक्टरांनी इंजेकशन आणि गोळ्या सुरु केल्या. मनातल्या मनात बाबांना प्रार्थना केली की, यातून आम्हाला सुखरूप पार पाडा.

यात भर म्हणजे सौ.च्या आजीचे आणि आईचे पहिले अपत्य जन्मतः दगावले होते. या सर्व गोष्टीच्या विचाराने मनात भीतीचे वादळ उठले होते. काय करावे आणि कोणाला सांगावे काहीच सूर्येना. त्यातच नोकरीसाठी मला दूर जावे लागले. आता बाबांशिवाय कोणाला सांगणार? मनात बाबांच्या नामजप करीत मी नेहमी प्रार्थना करीत असे की, बाबा ह्यातून आम्हाला सुखरूप पार पाडा.

माझ्या सौ.चे म्हणणे असे की, प्रसूतीच्या दिवशी पहाटे वेदनांना सुरुवात झाली. प्रसूती टेबलावर असताना वेदना सहन करून साईबाबांना हाक दिली आणि विलंब न होता सुरळीत प्रसूती झाली. आम्हाला पुत्रलाभ झाला. बाबा हाकेला त्वरीत धावून आले. आम्ही सर्वजण श्री साईबाबांच्या कृपेने सुखरूप आहोत आणि आमची साईभक्ती नेहमीप्रमाणे चालू आहे.

कृपा

श्री साई कृपा

सौ. कावेरी गजाननराव तळवेकर

एम. आय. जी. ८४,

एम. ६/२, रामबाग कॉलनी,
मेडिकल कॉलेज रोड, नागपूर.

माझ्या बाबांची म्हणजेच श्री साईनाथांची माझ्यावर फार फार कृपा आहे. त्यांच्याच आशीर्वादाने मी हा माझा महत्वाचा अनुभव देत आहे.

बाबांच्या कृपेने मी माझा बी. एल. सी. (नर्सिंग) कोर्स प्रथम श्रेणीत उत्तीर्ण केला व त्यांच्याच आशीर्वादाने मला योग्य जीवनसाथी मिळाला. प्रश्न मात्र हा होता की, मी

नागपूरला नोकरीला व यजमान मुंबईला. त्यामुळे फारच मानसिक त्रास होत होता. आम्ही बरेच प्रयत्न करीत होतो की यजमानांची नागपूरला बदली व्हावी म्हणून. परंतु प्रयत्नांना यश येत नव्हते. शेवटी बाबांना म्हटले, बाबा तुमच्याच कृपेने सर्वकाही सुरक्षित झाले, आता तुम्हीच ह्यांची बदली नागपूरला करून द्या. बाबांचे नाव घेवून ह्यांच्या साहेबांना २-३ केळा मुंबईला जावून भेटले व काय आश्चर्य! डिसेंबर १९८३ च्या २२ तारखेला गुरुवारला रात्री १।। वाजता ह्यांचे दोन मित्र घरी आले व ह्यांची नागपूरला बदली झाल्याची आनंदाची बातमी सांगितली. त्या आनंदाच्या क्षणी तोंडातून एकही शब्द निघत नव्हता. पुन्हा श्रद्धापूर्ण नयनांनी बाबांच्या फोटोकडे बघत राहिले. २६ डिसेंबरला माझ्या यजमानांनी नागपूरला ऊऱ्युटी जॉर्झ इन केली. खरे पाहता सिनीअॅरीटी प्रमाणे अजून पर्यंत ५-६ वर्ष त्यांची नागपूरला बदली झाली नसती. पण बाबांची कृपा असल्यावर मग काय कमी?

बाबांच्याच कृपेने नागपूरला आमचा छोटासा फ्लॅट झाला. त्यांच्याच कृपेने दरवर्षी आम्हाला शिरडीला जाण्याचा योग येतो.

अशी ही बाबांची कृपा आम्हा सगळ्यांवर राहो, ही त्यांच्या चरणी प्रार्थना.

जया मनी जैसा भाव | तया तैसा अनुभव

श्रीमती इंदिरा दत्ताराम पवार

बी.डी.डी. चाळ नं. २०,

खोली क्र. ६५, वरळी, मुंबई-४०००९८.

श्री साईबाबांनी मला अनेकदा लहान मोठे अनुभव दिले आहेत. जेव्हा जेव्हा माझ्यावर संकटे आली, त्या त्या वेळेला श्री साईनाथ माझ्या पाठीशी खंबीरपणे उभे राहिले आहेत. गेल्या वर्षी माझे जावई श्री. मुरलीधर सावंत हे कावीळने आजारी होते. एका वर्षात त्यांना दोन वेळा कावीळ झाली. आणि दोन्ही वेळेस त्यांना हॉस्पिटलमध्ये ठेवण्यात आले. दुसऱ्या वेळेस त्यांना हॉस्पिटलमध्ये ठेवण्यात आले, त्यांच्यावर औषधोपचार सुरु करण्यात आले.

हॉस्पिटलमध्ये असतानाच त्यांना श्री बाबांची उदी लावली आणि प्रार्थना केली की, यांना लौकक बरे वाटून घरी येवू दे! त्याप्रमाणे बाबांची उदी लावताच, त्यांना तीन दिवसात पुष्कळ फरक पडला. हळू हळू त्यांची प्रकृती सुधारत गेली. ते हॉस्पिटलमधून अकरा दिवसांत घरी परत आले. हॉस्पिटलमध्ये असतांना मी म्हटले होते की, बाबा हे चांगले बरे होवून घरी आले की, त्यांना शिरडीला आपल्या समाधीवर घेवून येईन.

त्याप्रमाणे ते नोव्हेंबर १९८६ मध्ये, शिरडीला जावून समाधीचे दर्शन घेवून आले. साईकृपेने आता त्यांची प्रकृती फारच चांगली आहे. माझ्यावरील बाबांचे अनंत उपकार सात जन्मांतही मी फेडू शकणार नाही.

खरोखरच साईलीला अगाध आहे. अशा या दैवताला माझा साष्टांग नमस्कार!

अगाध लीला ही माझ्या साईंची ...

भी. रमाकृष्ण धोऱ्हु आचरेकर
१४५/१०३ चेतन लीला,
गरोडीयानगर, घाटकोपर (पूर्व),
मुंबई-४०० ०७७.

'साईंबाबा' ह्या एकाच शब्दात माझ्या जीवनाचा अर्थ सामावला आहे. बाबांचे नाव घेताच मन अत्यानंदाने भरून येते. बाबांची प्रेस्क्रिप्शन, वात्सल्यपूर्ण छवी समोर पाहताच शिर नसमस्तक होते. सतत बाबा माझ्या आयुष्यात सावली म्हणून आले. याचा अर्थ असा नव्हे की, माझ्या आयुष्यात सुख पर्वताएवढे व दुःख राईएवढे आले. माझ्या जीवनात काळ्यामिहू अंधारात काट्याकुट्यांनी भुरलेली भरपूर आडवळणे आली. पण प्रत्येक वेळी माझे बाबा 'श्रद्धा-सखुरीचे' दिवे हातात घेऊन सतत मार्ग दाखवत आले.

एकदा माझ्या सरळ याललेल्या आयुष्यात अचानक अंधार दाढून आला. माझ्या डोळ्यांची दृष्टि अधू होऊन नजरेला अंधत्व येऊ लागले. डोळे लाललाल होऊन डोळ्यांची आग होऊ लागली. मुंबईतल्या सान्या प्रतिथयशः नाणावलेल्या नेत्रतङ्गांकडून उपचार करून घेतले. पण सारे व्यर्थ! त्यांना काहीच निदान होईना. एकदा तर आयुष्याचा शेवटच व्हायची वेळ आली होती. माझ्यासमोर सुसाट वेगाने आलेली गाडी मला दिसलीच नाही. पण माझे दैवत बलवत्तर होते. सान्याच डॉक्टर-वैद्यांचे उपचार फोल ठरल्यावर समोर एकच मार्ग उरला होता. एका सर्वश्रेष्ठ तङ्गाकडे जायचे ठरवले. तो तङ्ग म्हणजे माझी साईंमाऊली! शिरडीला गेल्यावर पहाटेच्या अभ्यंगस्नानाचे तीर्थ डोळ्यांना लावून सतत प्राशन करीत होतो. धुनीमाईतील उदी डोळ्यांना लावून बाबांची मनोभावे पूजाप्रार्थना करीत होतो. आणि काय चमत्कार! पाचव्या दिवशी माझी नजर पूर्ववत झाली होती. ही सारी बाबांचीच किमया! सर्वांत श्रेष्ठ नेत्रतङ्ग माझे बाबाच ठरले! शिरडीला पाय ठेवताच तुमचे सारे दुःखहरण होईल हे बाबांचे शब्द खरे ठरले होते.

असेच एकदा कंपनीच्या कामानिमित्त कलकत्याला जाऊन आलो. दुसऱ्या दिवसापासून मात्र तापाने फणफणलो. मी सतत बाबांचे नामस्मरण करीत होतो. डॉक्टरांनी टायफॉईडचे निदान केले. पण वेळेवर उपचार न झाल्याने मी पार बेजार झालो होतो, उठण्याचीही ताकद उरली नव्हती. मी झोपून फक्त बाबांना पहात राहयचो. बाबांचे नामस्मरण करीत असायचो. 'एकाग्र नेत्र तू लाव तुझे मजकडे, मी कृपाकटाक्षे पाहिन रे तुजकडे' या वचनाचीही बाबांनी खरीच पूर्तता केली. एका मध्यरात्री बाबांनी अघटित घडवले. मध्यरात्री एक-दीडचा सुमार. शांत अंधारी रात्र सर्वत्र निजानिज झालेली! पण माझ्या डोळ्यांवर झोपच नव्हती. देव्हान्यांतील मंदप्रकाशात मी बाबांकडे एकाग्र चित्ताने पाहात होतो आणि पाहातो तो काय आषचर्य!

देव्हा-यातील त्या मूर्तीतून भगवी वस्त्रं परिधान केलेले शांत, सात्त्विक चेहे-याचे माझे बाबा हळ्ळुवार पावले टाकत माझ्याकडे येऊ लागले. हलकेच माझ्याजवळ बसत हाताने श्री देत मला म्हणाले, “बेटा, घाबरु नकोस! तू लवकरच बरा होशील, माझा वरदहस्त सतत तुझ्या पाठीरी आहेच!” मी डोळे सताड उघडे ठेवून आवाकपणे पहात होतो. डोळे आनंदाश्रुंनी भरून आले होते. आणि दुसऱ्याच दिवसापासून जादूची कांडी फिरवल्याप्रमाणे माझ्या प्रकृतीत फरक पडू लागला. बाबांनी पुन्हा मला जीवनदान दिले. बाबा म्हणतात, ‘जे भोग नशीबात आहेत, ते आपल्याला भोगलेच पाहिजेत.’ माझ्या आयुष्यात बाबा देवच नाहीत, तर माझे माता, पिता, सख्यासोबती आहेत!

मी एका नामांकित कंपनीत असताना तेथे काही कारणास्तव झालेला संप फारच चिंधक्त चालला. ऑफिस स्टाफच्या संपाला पाठिबा नसल्याने मला कामावर जावेच लागे आणि संतापलेले कामगार मिळेल त्या ऑफिसर्सवर खुनी हल्ले करू लागले. आणि एक दिवस ती पाळी माझ्यावरही आली. एकदा मी ऑफिसमधून घरी परतताना गाडीतून उतरून द्विज उतरू लागलो. कोणीतरी मला पाहात आहे, असा मला भास झाला. पाहातो तर द्विजखाली माझ्या कंपनीच्या संपकरी कामगारांपैकी काहीजण तेथे उभे होते. मला संभाव्य धोक्याची कल्पना येताच मी आजूबाजूला कोणी ओळखीचे दिसते का म्हणून पाहिले, पण कोणीच दिसेना! तोंडाने साईनामाचा जप करीत भरभर घरी आलो. आठ दिवसांनी संप मिटला. ते कामगार, ज्यांना मी द्विजखाली पाहिले होते, ते मला सांगू लागले, “साहेब, त्या दिवशी तुम्ही थोडक्यात वाचलात!” माझ्या प्रश्नार्थक मुद्रेकडे पाहून ते उत्तरले, “त्या दिवशी आम्ही तुम्हाला मारण्याच्या तयारीत द्विजखाली लपलो होतो. तुम्ही द्विज उतरून चालू लागताच, तुम्हाला मारण्याचा हेतू सफल झाला नाही, कारण तुमच्या मागोमाग दोन पोलिसही चालत होते!” मला क्षणभर आश्चर्याचा धक्काच वसला. कारण खरंतर सभोवार कोणी ओळखीचे दिसते का? म्हणून मी सभोवार नजर फिरवली होती. पण ते पोलिस मला दिसलेच नव्हते! मनोमन मी बाबांच्या कृपेने भारावून गेलो. वाटले, माणूस माणूसकी विसरतो. प्रसंगी सैतानही बनतो, पण माझी साईमाझली पोलिसांच्या रूपाने मला संरक्षण देण्यास आली.

असे व इतर अनेक अनुभव पावलोपावली आले, पण बाबांनी सतत साथे दिली. जीवनात आलेल्या छोट्या मोठ्या प्रसंगांना तोंड देताना आलेल्या अडीअडचणीना बाबांनी हसतहसत सामोरे जाण्यास शिकवले. राईतून पर्वत निर्माण करण्याचे सामर्थ्य बाबांनी मला दिले. जीवनात क्षणोक्षणी बाबांनी आपल्या अस्तित्वाची साक्ष पटविली.

माझ्या बाबांची थोरवी गावी तितकी थोडीच की शब्दांचीही उणीच भासावी! बाबांनी केलेल्या उपकारांचे ऋण फेडण्यास कोट्यावधी जन्म घ्यावे लागतील. बाबांची महानता सागरासारखी अथांग, माया आकाशाएवढी अफाट आहे. बाबांचे अस्तित्व शोधण्यास क्षितिजरेषा शोधाव्या लागतील, पण जीवन ‘साईमय’ झाल्यास अणुरेणूत साईचे अस्तित्व दिसेल!!!

श्री साई पुरवी मनोकामना

श्री. डी.बी. पोतनीस.

पिंपरी, पुणे-४११०१७.

विचार गुरु भेटीचा येता मना – साई पुरवी मनोकामना
कर्ता करवीता साईनाथ – भक्तांसाठी येई धावत
शिर्डीचे श्री सद्गुरु साईनाथ आपल्या भक्तांची मनोकामना कशी पूर्ण करतात, हा
एक नाविन्यपूर्ण अनुभव मला आला आहे, तो असा—

शुक्रवार दिनांक १० जुलै १९८७ रोजी दुपारी मला गुरुपौर्णिमेसाठी श्रीक्षेत्र
शिर्डी साईबाबांचे दर्शनास जाण्याची तीव्र इच्छा झाली. परंतु माझ्या समोर एक मोठी
भिंत उभी होती. ती ओलांडून गुरुपौर्णिमेस श्री साई चरण भेटीला जाता येणे शक्य
नव्हते, मी माझ्या पत्नीला म्हणालो, आज चार साडेचार वर्ष तू एका जागेवर पडून
आहेस, त्यामुळे मला श्री साईबाबांचे गुरुपौर्णिमेस जाता येत नाही आणि माझी
मनोकामना मला तशीच दाबून ठेवावी लागते. ती या कारणाने रङ्ग लागली. मी माझ्या
मनाचा तोल सांभाळला, रागाचा पारा कमी झाला आणि श्री साईनाथांना म्हणालो की,
बाबा!

“श्री साईभगवान तुझी रीत जगावेगळी, कां नाती माझ्याशी सांग तोडली।
तू न्यायी असूनी परमात्मा, माझ्या आत्म्याची हांक नाही ऐकिली.”

श्री साईनाथांनी काय चमत्कार दाखविला, ते मला सुद्धा न कळत घडून आले. अन्
दहा पंधरा मिनिटात माझी एक गुरुभागिनी माझ्या घरी आली आणि मला म्हणाली
की, दादा, तुला गुरुपौर्णिमेला शिर्डीला जायचेय ना? मग आपला श्रीसाई भक्तांसाठी
जवळच आला आहे. तू उद्या शनिवार दिनांक ११-७-८७ रोजी सकाळी सात वाजता
आकुर्डी येथे श्री साईधाम मध्ये गुरु पौर्णिमेला ये. म्हणजे श्री साई गुरु पूजन आणि
महाप्रसाद मिळेल.

मला विचार पडला की, उद्या पुणे बंद, बसेस बंद मग आकुर्डीला पुणे-लोणावळा
लोकलने सुद्धा वेळेवर हजर राहता येणार नाही. माझी ही व्यथा माझ्या शेजारी
राहणाऱ्या एका सद्गृहस्थांना सांगितली. त्यांनी रात्री नऊ वाजता माझे घरी येऊन
सांगितले की, दादा सकाळी साडे सहा वाजता तयार रहा. मला फार फार आनंद
झाला. संपूर्ण रात्र श्रीसाईपूजनाचा लाभ मला मिळणार म्हणून मी आनंदात
घालविली. सकाळी लौकर उटून स्नान वगैरे आटोपून तयार राहिलो. माझ्या
शेजाऱ्यांनी मला स्कूटर वरुन आकुर्डीला पावणे सात वाजता वेळेवर पोहोचवले. तेथे
पोहोचल्यावर मला श्रीसाई अभ्यंगस्नान, पाद्यपूजन, आरती, किर्तन श्रवण करता
आले. महाप्रसाद घेऊन हा आनंदी सोहळा पाहून माझे मन शांत झाले. माझी गुरु
भगिनी कार्यक्रम संपल्यावर मला म्हणाली, दादा मला पिंपरीला वहिनीला भेटावयाचे
आहे. चल मी तुला माझ्या गाडीतून घेऊन जाते. हा कृपाळू श्रीसाई भगवान आपल्या
भक्तांसाठी, कामना पूर्ण करण्यासाठी धांव घेतो.

मी माझ्या गुरुभागिनीच्या गाडीतून पिंपरीला घरी आलो. माझ्या पत्नीसाठी बरोबर आणलेला प्रसाद पत्नीला दिला. तिच्या डोळ्यांतून आनंदाश्रू वाहू लागले आणि ती मुहणाली, 'आपली श्री साईमाऊली भक्तांची मनोकामना पूर्ण करते, हा त्यांचा चमत्कार, गुण वर्णन आपण लेकरांनी नाही केले तरच नवल, होय ना? अहो, श्रद्धा सबूरी आणि भक्त परिक्षेत उतरतो कां, हीच त्यांनी घेतलेली परिक्षा आहे.

श्री साईबाबांवर अढळ विश्वास

सौ. सरोजिनी मुळ्ये
नाथमंदिर कॉलनी, इंदूर.

२८ जूनला मी आमच्या घराच्या बागेत, सकाळी एकदम शरीराचा तोल जाऊन, फरशीवर जोरात आपटले. भयंकर वेदना झाल्या.

आमचा पुतृण्या डॉ. आहे. लगेच त्याने खूप खटपट करून पोर्टबल एकस-रे मशीनवाल्याला घरी आणून फोटो घेतला. फोटोमध्ये डाव्या पायाच्या मांडीचे हाड तुटलेले आढळून आले. लगेच सर्जनला घरी आणले. त्यांनी तपासले व सांगितले की, ताबडतोब ऑपरेशन करणे अत्यंत आवश्यक आहे. त्याप्रमाणे मला गुरुवारी (श्री बाबांच्याच वारी) हॉस्पिटलमध्ये नेण्यात आले. माझी बाबांवर पूर्ण श्रद्धा असल्याने सबूरी धरल्या शिवाय इलाज नाही, हे पक्के लक्षात ठेवले. मी घरून जाताना बाबांना नमस्कार करून गेले व हातातील बोटात त्यांची अंगठी सदैव असते, ती राहू दिली. हाच विश्वास की, त्यांच्या कृपेने सर्व सुरक्षीत पार पडेल. भीती तर होतीच.

ऑपरेशन थिएटरमध्ये मला नेले तेव्हा अंगठी माझ्या बोटातच होती. आश्चर्य म्हणजे, एवढे अगदी नाजूक व सिरियस ॲपरेशन होऊन कोणत्याही तन्हेचा, कसलाही संसर्ग न होता, ॲपरेशन निर्विघ्नपणे पार पडले. तुटलेले हाड काढून टाकून त्याचे जागी स्टील बॉल बसविला व ४८ तासात सर्जनने वॉकरच्या सहाय्याने मला खोलीतच चालविले. १६ दिवस मला दवाखान्यात रहावे लागले, पण १ दिवसही ताप आला नाही. मी दिवसरात्र बाबांचे नामस्मरण व मला पाठ असलेली त्यांची स्तोत्रे म्हणून त्यांना आळवित होते. माझे वय ७६ वर्षांचे आहे. म्हातारपणी इतकी छान प्रगती झाल्याचे पाहून सर्वानाच आश्चर्य वाटले. माझ्या पायात कोणत्याही तन्हेची कमतरता राहिली नाही. मी आता काठीच्या सहाय्याने घरात हळूहळू सुद्धा चालत राहते. ही साई कृपाच खरी!

सर्जनची हुषारी तर खरीच, पण त्याला प्रकृतीचीही साथ पाहिजे. हे सर्व इतके निर्विघ्नपणे पार पडण्याचे श्रेय, मी तरी माझ्या बाबांनाच देईन. त्यांचा आशीर्वाद होता म्हणून, नाहीतर सर्व करूनही, कोणाला चालताच येत नाही, कोणाचा पायच आखूड होतो, पण असला काहीही प्रकार झाला नाही. ह्या बदल मी कृतज्ञ आहे.

धन्य ते साईनाथ!

श्री साईनी जीवदान दिले

सौ. लीला माधव दोनबलकर

ब्रेक्समन चाळ, कल्याण.

मार्च १९८४ च्या सुरवातीपासून माझ्या नाकातून रक्त व घाणेरडे पाणी येऊ लागले. गाल सुणून डोळा उधऱ्हता येईना. मी दररोज कल्याण रेल्वे हॉस्पिटल मधून औषध घेत असे. दि. ९-३-८४ ला डॉक्टरांनी मला भायखळा रेल्वे हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. तेथील डॉक्टरांनी चार दिवस औषधोपचार करून मला टाटा हॉस्पिटल येथे पाठविले. तेथे माझे सी.टी. स्कॅन फोटो काढण्यास सांगितले. आम्ही जसलोक हॉस्पिटलमधून कन्सेशन दसाने रु. ८००/- भरून फोटो काढले. टाटाच्या डॉक्टरांनी फोटो पाहून कॅन्सर असण्याचा संभव आहे द त्यात डोळा पण शाबूत राहिल किंवा नाही याची शाखवती देता येत नाही, असे. सांगितले. म्हणून टाटामधील सर्व डॉक्टरांच्या जनरल सभेमध्ये, सर्व डॉक्टरांकडून माझ्या रोगाची व फोटोची तपासणी करून पुढील उपचार काय करावेत यावर चर्चा झाली. त्यानुसार माझे काही दात काढले गेले, नाकातील मांसाचे तुकडे काढून पुढील तपासणीसाठी पाठविले.

त्याच वेळेस मी श्री साईबाबांची प्रार्थना करून नवस केला. त्याच दरम्यान मार्च २७ पासून माझे पती तापाने आजारी झाले. त्यांना ३०-४-८४ रोजी भायखळा रेल्वे हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. डॉक्टर तपासणीमध्ये टी.बी. आहे असे आढळून आले. करिता त्यांना पांचगणीला पुढील उपचारार्थ पाठविण्यात आले. तेथील जेवण न आवडल्यामुळे ते परत कल्याणला आले. व कल्याण रेल्वे हॉस्पिटलमधून औषध घेऊ लागले. माझे पती आजारी असत्याकारणाने त्यांना पगार मिळत नव्हता.

आम्ही दोघे उभयता हॉस्पिटलमध्ये असत्यामुळे माझी भाची (वय १८) माझ्या दोन मुलांना सांभाळण्याकरिता कल्याणला राहिली होती. त्यांच्या परीक्षा एप्रिल महिन्यात होणार होत्या.

मी टाटा हॉस्पिटल मधल्या डॉक्टरांना विनंती करून सांगितले की, माझे पती टी.बी. ने आजारी असत्याने त्यांना पगार मिळत नाही. म्हणून मला पुढील औषधोपचाराचे पैसे भरता येणे शक्य नाही. मला कृपा करून फ्री ट्रीटमेंट द्यावी. डॉक्टरांनी माझी विनंती मान्य करून आपल्या वरिष्ठ अधिकाऱ्यांची संमती घेतली.

अशा खडतर परिस्थितीत माझी टाटामध्ये तीन ऑपरेशन्स झाली. त्यानंतर रु. १००/- चे एक इंजेक्शन अशी ४ इंजेक्शन्स मला देण्यात आली. हे सर्व श्री साईबाबांच्या कृपेने मोफत झाले. माझे पती बरे होऊन दि. १४-५-८५ रोजी कामावर रुजू झाले. माझी तब्बेत सुद्धा बरी झाली. “श्री साईनाथ तारी त्याला कोण मारी” त्यांचीच ही सारी कृपा. मला तर श्री साईबाबांचे वचन आठवले—

“जरी हे शरीर गेलो मी टाकून
तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

साईबाबा, असाच कृपा कटाक्ष सदैव सर्व लेकरावर ठेवा, हीच श्री साईचरणी प्रार्थना !

छँडछँडछँडछँडछँड

येथे कर माझे जुळती

सौ. निर्मला चि. राजे
लिला भुवन, राजारामपूरी,
७ वी गल्ली, कोल्हापूर.

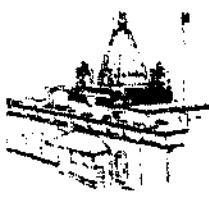
हा अनुभव लिहिताना माझी अशी पक्की खात्री आहे की, श्री साईबाबांचे अस्तित्व माझ्या व आपल्या सर्वांच्या अवती भोवती असतेच.

मी एक नवस फेडण्यासाठी शिर्डीला श्री साईबाबांच्या दर्शनासाठी गेले होते. मला नेहमी खोली घेऊन राहणे आवडते. खोली असली की झोपण्याला, स्नानाला तसेच सामानसुमान ठेवण्याला मन निश्चित राहते. यामुळे श्रींच्या घरणाशी निवांत बसून दर्शन घेणे, जप करणे इत्यादी शक्य होते. मी एकटीच असल्यामुळे मला खोली निळणे शक्यच नक्हते. त्यामुळे मी खोली मिळवण्याचा विचार सोडून दिला.

साधारणतः प्रवासाला मी व हे दोघे बरोबरच निघतो. परंतु यावेळी मला एकटीलाच शिर्डीला जाणे जरुर होते. मी सकाळी ७ वाजता पुणे सोडले.

शिर्डीला सकाळी दर्शन घ्यावयाचे, नवस फेडावयाचा, रात्री मुक्काम करावयाचा व दुसऱ्या दिवशी पहाटे श्री बाबांचे दर्शन घेऊन परत पुण्याला यावयाचे असा माझा बेत होता.

त्याप्रमाणे शिर्डीला आले. श्री बाबांचे दर्शन घेतले, आरती झाल्यावर प्रसाद सेवन केला व त्यानंतर नवस फेडला. सार्वजनिक हॉलमध्ये उत्तरलेल्या एका स्त्री भक्ताला सांगितले की, आज रात्री मी आपल्या शेजारच्या जागेवर झोपेन. त्या बाईनेही मोठ्या आनंदाने रुकार दिला. संध्याकाळी मी मंदिरात जाऊन श्री बाबांच्या मूर्तीकडे पहात बसले. संध्याकाळी आरती झाली. रात्री ९ ला मंदिरात भजन, गाणे इत्यादी कार्यक्रम असतात. मला या कार्यक्रमाची आवड असल्यामुळे मी मंदिरात उपस्थित राहिले. उपवास असल्याने भोजनाचा प्रश्न नक्हता. मंदिरात बसले असता एक मुलगी माझ्या जवळ येऊन तिने माझी ओळख करून घेतली. ती शिर्डीला प्रथमच आली होती. त्यामुळे तिला शिर्डी विषयी मला जेवढी माहिती अवगत होती, तेवढी साद्यांत सांगितली. ती लगेच भोपाळा जाणार होती. पण माझ्या आग्रहामुळे रात्री मुक्कामाला तयार झाली. आमच्या गप्पा होत असतानाच एक स्त्री भक्त आमच्या जवळ येऊन बसल्या व त्यांनी आमच्या दोघीची ओळख करून घेतली. त्या बाई नेहमी शिर्डीला येतात. त्यांचे श्री साईचरित्राचे सप्ताह वाचन सुरु होते गप्पांच्या ओघात त्यांनी सांगितले की, मी खोलीत एकटीच आहे. म्हणून तुम्ही दोघी माझ्याकडे खोलीतच चला. मी तुमची सर्व सोय करते.

रात्रीची आरती झाल्यानंतर आम्ही तिघीजणी त्यांच्या खोलीवर गेलो. त्यांनी आमची गादीचीही सोय केली. आम्ही तिघींनी एकत्र फराळ केला व श्री बाबांच्या संबंधातील गप्पात रमून गेलो. खोलीवर जाण्यापूर्वी मी हॉलवर उतरलेल्या बाईना मला खोलीत जागा मिळाली असल्याचे सांगण्यास विसरले नाही. माझी जागा कोणालाही द्या असे सांगितले, कारण सर्वांना जागेची जरुरी असतेच.

बाबांसंबंधी अनुभव एकमेकांना सांगताना रात्र किंती झाली, हे कळंलेच नाही. तृप्त मनाने झोपी गेलो. दुसरे दिवशी लवकर उटून आम्ही एकमेकींचा प्रेमाने निरोप घेतला. त्या बाई पोथी सप्ताहासाठी द्वारकामाईत गेल्या, मुलगी भोपाळला जाण्यासाठी निघाली व मी बाबांचे दर्शन घेऊन, पुण्याला जाणाऱ्या बसमध्ये जाऊन बसले.

मला खोलीची नितांत गरज आहे, हे बाबा नक्कीच जाणून होते. मला असा दृढ विश्वास आहे की, बाबांनीच त्या बाईना माझी ओळख नसतानाही अतिशय प्रेमाने व अगत्याने माझी सोय करण्याची प्रेरणा दिली असणार. ह्या वरुन असे दिसते की, माझ्या सारख्या एका नम्र भक्ताच्या क्षुल्लक अडीअडचणी बाबांना झात असाव्यात. हा एक चमत्कार व आश्चर्याचा धक्काच! वास्तविक ध्यानीमनी नसतानाही खोली मिळणे, भक्तांची ओळख होणे व एकत्र बसून आपआपले अनुभव कथन करणे, आम्हास शक्य झाले. ही सर्व बाबांचीच किमया, यात संशय नाही. म्हणूनच मी म्हणते की, बाबा सर्वत्र वास करुन आपल्या अवती भवती असतात व भक्तांच्या बारीक सारीक अडचणीचे निवारण करतात. त्यांच्या चरणकमली माझे कर जुळती.

श्रीसाईबाबांनी इच्छा पूर्ण केली

श्री. अनिल नारायण रिसबूड
४७/सी, बिनं. २, ४ था माळा,
दत्ताजी नगर, एस. व्ही. रोड,
बोरीवली (पश्चिम), मुंबई-४०० ०९२.

आपल्या मनातील एखादी इच्छा आपण श्रीसाईबाबांजवळ प्रदर्शित केली तर श्रीसाईबाबा ती इच्छा पूर्ण करतात, परंतु त्याचबरोबर ते त्याची 'श्रद्धा आणि सबुरी' तपासून बघतात. श्रीसाईबाबांनी माझी अशीच इच्छा कशी पूर्ण केली, त्याची ही थोडक्यात हकीकत.

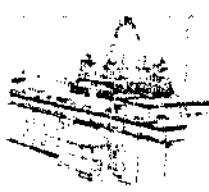
गिरगावातील श्री साईधाम मंदीरामध्ये मी गेली वीस वर्षे नित्यनेमाने जात आहे. माझ्या नोकरीला जितकी वर्षे झाली, तितकी वर्षे मी श्री साईधाममध्ये जात आहे. त्यावेळेस आजच्या इतकी गर्दी श्री साईधाममध्ये होत नव्हती. मी माझ्याकडून जितकी साईसेवा करता येणे शक्य होती, तितकी साईसेवा मी करीत होतो व आजही करीत आहे. पुढे पुढे अनेक साईभक्तांशी व श्री साईधामच्या व्यवस्थापक मंडळातील

सभासदांशी ओळख झाली. अशा तन्हेने दहा-पंधरा वर्षे कशी गेली, ते कळलेच नाही. एक दिवस मनात असाच एक विचार आला की, 'आपण श्री साईधाममध्ये इतकी वर्षे सेवा करीत आहोत, तेव्हा श्री साईधामच्या व्यवस्थापक मंडळावर निवङ्गन येऊन एकदा तरी श्री साईबाबांची सेवा करायला मिळावी.' असा विचार जरी माझ्या मनात आला तरी हे शक्य नाही हे ही माझ्या मनाला पटत होते. परंतु श्री साईबाबांवर दृढ श्रद्धा ठेवली असता, ह्या जीवनात काहीही अशक्य नाही. त्यामुळे मी श्रीसाईबाबांसमोर हा विचार बोलून दाखवून पुढीलप्रमाणे प्रार्थना केली की, "बाबा, निदान एकदा तरी श्री साईधामच्या व्यवस्थापक मंडळावर काम करून तुमची सेवा करण्याची संधी मला मिळावी. यामध्ये कुठल्याही प्रकारची खुर्चीची अथवा सत्तेची लालसा नाही."

सन १९८२ साली श्री साईधामच्या व्यवस्थापक मंडळाची त्रैवार्षिक निवङ्गणूक होणार होती. त्यावेळी आम्ही काही साईभक्त मंडळी एकत्र येऊन ती निवङ्गणूक लढविली. सदर निवङ्गणूकीमध्ये आम्ही निवङ्गन येण्यासाठी श्रीसाईबाबांकडे प्रार्थना केली. त्या निवङ्गणूकीमध्ये आमच्या गटाचे काही सहकारी निवङ्गन आले. सदर निवङ्गणूकीमध्ये माझा १० ते १२ मतांनी पराभव झाला. साहजिकच मला दुःख झाले. तरीपण श्रीसाईबाबांचीच इच्छा प्रमाण मानून परत निवङ्गणूक न लढविण्याचे मनाशी ठरविले व तसे श्रीसाईबाबांजवळ बोलून दाखविले, "बाबा, मी प्रथमच ही निवङ्गणूक लढविली व त्यात माझा पराभव झाला. पराजयाचे दुःख नसून, तुमची इच्छा प्रमाण आहे, हेच खरे!" त्यानंतरही मी माझी साईसेवा चालूच ठेवली.

परत सन १९८६ साली श्री साईधाम व्यवस्थापक मंडळाची निवङ्गणूक घेण्याचे ठरले. त्यावेळी आमच्या सहकाऱ्यांनी ही निवङ्गणूक लढविण्याचे ठरविले. आमच्या गटामध्ये माझ्या नावाचा समावेश करण्यात आला. तेव्हा मी माझ्या सहकाऱ्यांना सांगितले की, "ही निवङ्गणूक मी लढविणार नाही. कारण बाबांच्या मनात मी श्रीसाईधामच्या व्यवस्थापक मंडळावर काम करू नये, अशी इच्छा आहे. त्याचे प्रत्यंतर मागच्या निवङ्गणूकीत दिसून आले आहे." परंतु माझ्या सहकाऱ्यांनी फारच आग्रह केला. त्यावर मी खूप विचार केला. 'अपयश ही यशाची पहिली पायरी असते' असा विचार करून मी ही निवङ्गणूक लढविण्याचे ठरविले व त्याप्रमाणे आम्ही ही निवङ्गणूक लढविली. त्यात आम्ही संपूर्णपणे यशस्वी झालो. आमच्या गटाचे पंधरापैकी चौदाजण निवङ्गन आले. अशा तन्हेने श्री साईधामच्या व्यवस्थापक मंडळावर मला काम करण्याची संधी श्री साईबाबांच्या कृपेमुळेच प्राप्त झाली, यात शंकाच नाही. माझी श्री साईबाबांवर असलेली दृढ श्रद्धा व त्याचबरोबर मी ठेवलेली सबुरी यामुळेच श्री साईबाबांनी माझी इच्छा पूर्ण केली.

श्री साईबाबांनी मला अपयशाच्या पायरीवर चढवून माझी श्रद्धा जाणून घेतली, तर सबुरीचा कस लावून मला यशाच्या शिखरावर नेऊन पोहोचविले. श्री साईबाबांच्या ठिकाणी 'श्रद्धा व सबुरी' ठेवली तर बाबा आपल्या पाठीशी कसे उभे रहातात, हेच ह्यावरून दिसून येते.

मला आलेले दोन अनुभव

सौ. उषा जयंत गुमारते
बॅकटेश प्रसाद, खो. नं. २४,
दुसरा मजला, न.वि. केळकर रोड,
दादर, मुंबई-४०० ०२८.

माझ्या नातवाचे (मुलाच्या मुलाचे) नाव आम्ही शिर्डीला जाऊन ठेवले. माझी सून बाळंतपणासाठी हॉस्पिटलमध्ये गेली असता तीन दिवस सुटका होत नक्ती. डॉक्टरने सांगितले, बाळंतपण जड आहे. दोन्ही जीव हाती लागणार नाहीत. तेव्हा मी बाबांची प्रार्थना करावयास सुरुवात केली. बाबांचे साईलीला मासिक व बाबांची उदी माज्याजवळ होती. मी बाबांच्या फोटोकडे बघून म्हटले की, 'बाबा मला दोन्ही जीव मिळाले पाहिजेत. मुलगा किंवा मुलगी काही झाले तरी चालेल. त्या आधी तिला दिवस गेल्यापासून रोज न विसरता बाबांची प्रार्थना करून उदी हातात घेऊन तिच्या अंगतला लावून मी म्हणत असे की, बाबा मला नातूच पाहिजे. पण बाळंतपणात इतका भयंकर प्रसंग आला की, सर्व येथे सविस्तर लिहिता येत नाही. पण हॉस्पिटलमध्ये मी बाबांना म्हणाले, बाबा माझ्या सुनेला मुलगी झाली तरी चालेल, पण दोन्ही जीव हाती लागले पाहिजेत. तिची सुटका झाली व बाबांच्या कृपेने मुलगा झाला. त्याच वेळेस मी म्हणाले होते, जर दोन्ही जीव हाती लागले तर तुमच्या दरबारात येऊन बारसे करीन. त्याप्रमाणे आम्ही शिरडीला जाऊन नातवाला बाबांच्या मांडीवर ठेऊन, त्याचे नाव साईप्रसाद असे ठेवले.

आम्ही जानेवारीच्या तीन तारखेला शिरडीला जाण्याचे ठरविले. त्याप्रमाणे आमची सर्व तयारी होती. बस सुद्धा ठरवली. परंतु अचानक आदल्या दिवशी म्हणजे २ जानेवारी १९८७ ला दुपारी ३ वाजता फोन आला, बसच्या झायव्हरच्या पायाला काच लागल्यामुळे त्याला गाडी घेऊन येता येत नाही. आम्ही खूप ठिकाणी फोन करून विचारले. प्रत्येकाचे एकच उत्तर, आमची बस शिरडीसाठीच भरली. संध्याकाळी ६। वाजता बाबांजवळ दिवा लावला व बाबांना प्रार्थना करून म्हटले, बाबा आम्हाला एक तासाच्या आत बस मिळाली पाहिजे. परंतु ७ वाजून गेले तरी कसलाच निरोप नाही. इतक्यात ७। वाजता आमच्या शेजारचे श्री. टिपणीस दोन गृहस्थांना घेऊन आले. त्यांची बस आम्हाला मिळणार होती. हे ऐकून मी समाधानपूर्वक बाबांना नमस्कार केला.

असे हे आपले सर्वांचे बाबा सर्वांच्या इच्छा पुन्या करतात. शेवटी पुन्हा एकदा बाबांना प्रार्थना करते, "बाबा संकटकाळी असेच माझ्या हाकेला धावून या व तुम्ही सदैव आमच्या सर्वांच्या पाठीशी असा. साईबाबांना माझे शतशः प्रणाम !

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य ।

नित्य छ्या प्रवीत अनुभवे ।

सौ. सुनिती देऊलकर
आशीर्वाद, शारन्त्री नगर,
डॉबिवली.

दि. ५ एप्रिल १९८७ हा दिवस सौ आयुष्यात कधीही विसरु शकणार नाही. त्या दिवशी रात्री ११। बाजता माझे यजमान दादरहून घरी आले व त्यांनी मला चि. तोष्टि (माझ्या मुलीचा मुलगा, वय ५ महिने) आजारी असून त्याला हॉस्पिटलमध्ये ठेवला असल्याचे सांगितले. ती रात्र फार काळजीतच गेली.

दुसऱ्या दिवशी सोमवारी मला निरोप आला की, त्याचा ताप ४ पर्यंत गेला आहे व पाठीच्या कण्यात झालेले पाणी काढावयाचे आहे, तेव्हा तुम्ही ताबडतोब या. ह्या बातमीमुळे आम्हाला काहीच सुचेनासे झाले. तरीही आम्ही धीराने हॉस्पिटलमध्ये जाण्यासाठी स्टेशनवर आलो. खरंतर त्यावेळी डॉबिवली ते दहिसर हा प्रवास मला नकोसा झालेला. पण डॉबिवलीला गाडीत बसताना, मी श्री साईबाबांना असे विनवले की, हॉस्पिटलमध्ये पोहचण्यापूर्वी मला तुमचे दर्शन होऊं दे! म्हणजे मी समजेन की, माझा नातू बरा होणार. आम्ही मालाडला उतरलो आणि काय आश्चर्य! मला स्टेशनबाहेर श्री साईबाबांचा मोठा फोटो दिसला व मला समाधान वाटले. त्यानंतर आम्ही टेक्सीने हॉस्पिटलमध्ये गेलो.

ह्यापूर्वीच त्याच्या कण्यातील पाणी काढून, त्याला मॅनेनजायटिस असल्याचे सांगितले होते. त्याला बघून मला धक्काच बसला. त्याच्या हाताला सलाईन लावलेले होते व तो अगदी निपटित पडला होता. पुढे १० दिवस, दररोज ५ इंजेकशन्स देऊन कोर्स पूर्ण झाला. आम्ही घरी आलो तेव्हा तो हसत खेळत व सर्वांना ओळखत होता. म्हणूनच तो ह्या रोगातून बरा झाला, असे सांगितले. अथवा ह्या रोगात मुले ओळख देख विसरतात व हसतखेळत नाहीत. अशा रितीने माझ्या बाबांनी माझी हाक ऐकली व त्याला बरे केले.

पण परत चारच दिवसांनी त्याला जुलाब व उलटी होऊन त्याने एकदम डोळेच फिरवले. आम्ही त्याला मालाडला डॉ. कुंठाच्या हॉस्पिटलमध्ये नेले. त्याला थोडा ताप होता, पण उलटी व जुलाब (पाण्यासारखे) इतके होत होते की, त्याला सुमारच नव्हता. सलाईन वगैरे चालूच होते पण तोडाने काहीच घेत नव्हता. तेव्हा २-३ दिवसांनी डॉ. नी त्याला डिहायद्रेशन झाले असल्याने तो सिरीयस असल्याचे सांगितले. तो वर शनिवार होता. डॉ. नी त्याला रात्रंदिवस तोडावाटे पाणी घालण्यास आम्हाला सांगितले होते. मी परत श्री साईबाबांना सांगितले की, आजपासून उद्या सकाळपर्यंत मी तुमचे नामस्मरण करीन, पण त्याला बरे वाढून त्याने पाणी पिऊ दे. रात्री मी त्याच्या सर्व अंगाला उदी लावली व पहाटेपर्यंत नामस्मरण करीत राहिले. रविवारी सात

वाजता त्याने डोळे उघडले व तो पाणी प्याला. नंतर उलटी जुलाब हळूहळू कमी होऊ. लागले. संध्याकाळी डॉ. नी तपासून, तो आता आउट ऑफ डेंजर असल्याचे सांगितले.

अशा तऱ्हेने दोन्ही वेळा बाबांनी माझी हाक ऐकून त्याला बरे केले.

जय श्रीसाईराम !

संरक्षणकर्ता साई माऊली

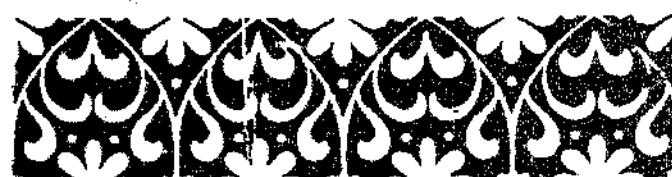
श्रीमती लता उमाकांत शेलार
१२ भारकर भाऊ लेन, गांवदेवी,
मुंबई-४०० ००७.

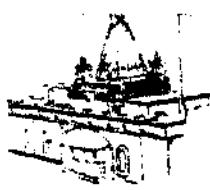
आजपासून बरोबर दीड तपापूर्वीची गोष्ट आहे. गुरुपौर्णिमेचा दिवस होता, माझे गुरु कुल्याचे कै. ति. अण्णा (साईभक्त) डॉ. गव्हाणकर ह्यांच्याकडे मी गुरुपूजनासाठी गेले होते. त्या दिवशी पाऊस अधून मधून पडतच होता. वेळ संध्याकाळी होती. मी माझ्या गुरुंचे पूजन वगैरे करून रात्री आठ वाजता तिथून निघाले, आमच्या अण्णांकडे श्री साईबाबांचा खूप मोठा फोटो आहे, त्या फोटोतील बाबांकडे पाहिले की, असं वाटतं, ते आपल्याशी काहीतरी बोलतच आहेत. मी तिथून निघतेवेळी बाबांच्या फोटोला वंदन करून त्यांच्याकडून निघण्याची परवानगी घेतली व मनोमन प्रार्थना केली, तसेच अण्णांच्या देखील पाया पळून, त्यांची आज्ञा घेऊन मी घरी यावयास निघाले, कुल्याला गाडीत बसून दादर पर्यंत आले व दादरला गाडी बदलून मला ग्रॅंटरोडला घरी यावयाचे होते. पाऊस चालूच होता. दादरला गाडीत बसल्याबरोबर गाडी सुरु झाली. जरा हायसे वाटले. मी बायकांच्या डब्यात बसले होते. गाडी एलफिर्स्टन स्टेशनवर आली व पाच सहा सेकंद झाले नाही तोच गाडी स्टेशनवर बराच वेळ थांबली. पाऊस मात्र धो धो कोसळत होता, इतका की, गाडीचे रुळ देखील दिसत नक्ते. खूपच पाणी साचले होते. गाडी आता सुरु होईल, नंतर सुरु होईल, असे होता होता रात्रीचे दहा वाजले, अकरा वाजले तरीही गाडी सुटण्याची चिन्हेच नाहीत. आम्ही दहा बारा स्त्रियाच फक्त गाडीत होतो, आम्ही रात्रौ जाणार कुठे? सर्वांच्या तोंडचे पाणी पळाले. रात्रीचे बारा वाजले, लाईट गेले. आम्ही सर्वजणी एकत्र आलो व आपापल्या भाषेत देवाचा धावा करु, लागलो. मी मात्र माझ्या श्री सदगुरुबाबांचा धावा, त्यांचे भजन, स्तोत्र म्हणू लागले. पाऊस तर खूपच धो धो कोसळत होता. सदगुरुच्या कृपेने आमच्या डब्यावर बाजूच्या मिलच्या उजेडाची सोबत होती. सारखा बाबांचा धावा चालू व नेत्रांवाटे अश्रूंचा पूर चालूच होता. सर्वजणी आम्ही अक्षरशः घाबरून जाऊन मोठ मोठ्याने सदगुरुंचा

धावा करीत होतो, त्यांना शरण जात होतो. सद्गुरुकृपेने माझ्याबरोबर माझ्याच शेजारी रहाणारी बाई होती. होता होता पहाट झाली. सकाळ्ये सहा वाजले. सर्वजण गाडीतून उतरु लागले. आम्ही देखील एकमेकीचा हात धरून उघ्यातून उड्या मारुन खाली उतरलो. तशाच स्थितीत आम्ही एकमेकीचे हात धरून रुळातून एलफिस्टन स्टेशनच्या प्लॅटफॉर्मवर आलो. तिथे पहातो तो कंबरेच्या वरपर्यंत पाणी साचले होते. लोकही त्या पाण्यातून जात होते. ते आम्हाला सारखे सूचना देत होते की, घाबरु नका, आमच्या पाठोपाठ या, जरा का आजूबाजूला जाल तर विजेच्या तारा, तसेच खड्डेही आहेत. अशाप्रकारे लोकांनी आम्हाला बराच धीर दिला. आम्ही एकमेकीचे हात धरून चालू लागलो. पाऊस धो धो पडतच होता. आम्ही परळ, लालबाग, बॉम्बे सेंट्रल मार्गे ताढदेवपर्यंत चालत चालत आलो. खाली पाण्याची गटारे उघडी होती. सर्व ठिकाणी तेल सांडले होते. मधून मधून पाय घसरत होते. आम्ही एकमेकीना अगदी घड्ड धरून चालत होतो. लोकांची सारखी ओरड, कडेने जाऊ नका, गटारे सांभाळा वगैरे वगैरे. तोंडाने सद्गुरुचा धावा चालूच होता. जे आम्ही सकाळी सहा वाजत्यापासून पाण्यातून चालत होतो, ते बरोबर दुपारी एक वाजेपर्यंत. रात्रौ पासून तोंडात पाण्याचा थेंब नाही, सारी तहान भूक हरवून आम्ही केव्हा एकदा घरी पोहोचतो, ह्याचीच वाट पहात होतो. शेवटी आम्ही आमच्या टापूत आल्यावर इतके बरे वाटले, सांगण्याचा मुद्दा एवढाच की, आम्ही इतके तास पाण्यात भिजून चिंब झालो होतो, खरे म्हणजे आजारीच पडायचो, परंतु घरी गेल्यावर अजिबात थकवा नाही की कसला आजार देखील नाही. तसेच इतके भिजून सर्दीचा लवलेश देखील नाही. ही सारी त्या साईमाऊलीची कृपा नाही का? तिनंच आपल्या लेकरांचं रात्रभर संरक्षण करून व संपूर्ण सहा-सात तास पाण्यातून सहीसलामत आपल्या लेकराना बाहेर काढून आपापल्या घरी पोहोचते केले, जणू काही घडलेच नाही. त्या माऊलीनेच आम्हाला अंगात ताकद दिली व आपल्या लेकरांचं संरक्षण केलं. धन्य ती गुरु माऊली, आजही त्या गोष्टीची आठवण झाली की, अंगावर भीतीनं काटा उभा राहतो. मी तर मनातून फारच घाबरले होते, परंतु त्या साई माऊलीवर श्रद्धा ठेवूनच राहिले होते. श्रीसद्गुरुबाबांनी सांगितलेच आहे की,

“जरी हे शरीर गेलो मी टाकूनी। तरी मी धांवेन भक्तांसाठी।

असो. ज्या माऊलीने संकट आणले, त्याच माऊलीने त्यातूनच आम्हाला संपूर्ण सहीसलामत सोडविले. अशी आहे माझी “संरक्षणकर्ती साई माऊली”! त्या माऊलीला त्रिवार वंदन!

बाबांचा महिमा अगाध

सौ. संगीता स. शिवेश्वरकर
५/५२, इमॅन्युअल अपार्टमेंट,
प्रॉक्टर रोड,
मुंबई-४०० ००७.

आम्ही ज्या बिल्डींगमध्ये राहतो, तेथेच आमच्या शोजारी सौ. नीलकंठ रहातात. मी त्यांना आईच म्हणते. त्याना आलेला साईकूपेचा हा अनुभव!

सौ. आईची सर्वात धाकटी मुलगी आशा ही त्यावेळी २ वर्षांची होती. तिला टायफॉइड झाला म्हणून डॉक्टरांच्या सांगण्यावरून जे. जे. हॉस्पिटलमध्ये ठेवले होते. रक्त्री आई तिच्यासोबत झोपायला हॉस्पिटलमध्ये जात. एक दिवस आई तिच्याशेजारी झोपू लागल्या तर आशा म्हणाली, 'आई, तू येथे झोपू नकोस. येथे आजोबा बसणार आहेत.' त्या घाबरल्या, त्यांना वाटले, हिला वात तर नाही ना झाला. तरी तिचे मन मोळू नये म्हणून त्या खाली झोपल्या. दुसऱ्या दिवशी परंत तेच! आजोबा झोपणार म्हणून आशा आईला शेजारी झोपू देईना. असे तीन-चार दिवस झाले. आशाला बरे वाटल्यावर घरी आणण्यात आले. एक दिवस त्या आशाला घेऊन गिरगावात गेल्या होत्या. तेथे 'किरण कला केंद्र' म्हणून कोपन्यावर देवांच्या तसबिरीचे, मूर्तींचे दुकान आहे. तेथे समोरच साईबाबांचा फोटो लावलेला होता. तो पाहून आशा ओरडली, 'ते बघ आई, तेच आजोबा! रोज माझ्याशेजारी झोपायला येत होते.' आईच्या डोक्यांतून आनंदाश्रू वाहू लागले. तेथेच त्यांनी मनाशी निश्चय केला, हिला घेऊन शिर्डीला जायचे. काही दिवसांनी त्या सहकुटुंब शिर्डीला गेल्या. मंदिराच्या बाहेर पोचल्याबरोबर आशा म्हणाली, 'आई, मला खाली उत्तरव.' आणि जी मुलगी अशक्तपणामुळे चालायला तयार नसायची, ती धावत धावत सरळ मंदिरात जाऊन बाबांच्या मूर्तीसमोर उभी राहिली. या गोष्टीला आता जवळ जवळ ३० वर्षे झाली असावीत. आता आशा एका चांगल्या कंपनीत इंजिनियर म्हणून काम करतेय.

अशी ही बाबांची माया! साईलीलेत येणारे भक्तांचे अनुभव वाचून कंठ दाढून येतो. डोक्यात अश्रू उभे राहतात आणि बाबांवरील विश्वास दृढ होत जातो. आणि.....

जो जो मज भजे जैशा जैशा भावे, तैसा तैसा पावे मीहि त्यासी

तुमच्या मी भार वाहिन सर्वथा, नव्हे हें अन्यथा वचन माझे
या बाबांच्या सांगण्याची खात्री पटते.

बरेच दिवस शिर्डीला जाण्याचे माझ्या मनात होते. गिरगावातील साईधाम मधून २-३ महिन्यांतून खास शिर्डी बसेस निघतात. यावर्षी गुढीपाडव्याला २९, ३०, ३१ अशी ३ दिवसांची शिर्डी सहल आयोजिण्यात आली होती. आम्हाला पण त्यामध्ये (एका स्नेहयांच्या ओळखीने) दोन जागा मिळाल्या. पण गुढीपाडव्याची सुट्टी काढल्यामुळे माझे पती ३ दिवस राहण्यास कां कू करीत होते. ऑफिसमध्ये २ दिवस रजा मिळणार नाही म्हणून ते म्हणत होते, आपण नंतरच जाऊ किंवा गेलो तर

दुसऱ्या दिवशी परत येऊ. पण माझी या दोनही गेष्टींना तयारी नव्हती. कारण कधी न मिळणारी तिकीटस् अगदी घरात चालत आलेली होती. त्यात शिर्डीला आज जायचे आणि लगेच उद्या यायचे म्हणजे काय? शेवटी मी चिडून ह्यांना म्हटले, 'तुम्ही अगदी मनापासून बाबांना सांगा पाहू. म्हणजे सर्व काही आपल्या मनाप्रमाणे होईल.' आणि खरोखरच आमची इच्छा बाबांपर्यंत पोचली. आम्ही निघायच्या दोनच दिवस आधी कळले की, गुढीपाडव्याची सुट्टी बँकांना देण्यात आली आहे म्हणून. अन् आमची शिर्डी वारी मोठ्या मजेत पार पडली.

तसाच हा दुसरा अनुभव! आमच्या घराच्या दोन चाव्या (एक कुलूपाची व एक दाराची) माझ्याकडे असतात. एक दिवस पऱ्हाते तर पर्समध्ये दोन्ही चाव्या नाहीत. मी तर घाबरूनच गेले. घरात सांगण्याची सोयच नव्हती. सर्व ठिकाणी शोधून झाले. म्हटले, चार दिवस पाहूया, नाहीतर मग ह्यांना सांगूया. बाबांचा धावा सुरु केला. बाबांना म्हटले, चाव्या मिळू देत, मी तुमच्याकडे हार पेढे घेऊन येते. आणि दुसऱ्या की तिसऱ्याच दिवशी माझ्या वहिनीचा फोन आला की, तिच्याकडे चाव्या आहेत म्हणून. ती आमच्याकडे मुलींना घेऊन राहण्यास आली होती, तेव्हा मीच त्या तिच्याकडे बाहेर जाताना ठेवण्यास दिल्या होत्या. गडबडीत ती परत देण्यास विसरली होती. लक्षात आल्याबरोबर तिने फोन करून मला कळविले.

असाच तिसरा अनुभव म्हणजे, आम्ही कारवारहून परत येत असताना आमची बस चुकली. सामान तर त्या बसमध्ये राहिले. दुसरी बस पकडून आम्ही निघालो. ती बस तर केळाच सुटलेली. माझ्या सासऱ्यांनी बाबांचा धावा सुरु केला. बाबांना सांगितले की, तुमचा मोठा फोटो करून घरात लावतो. आणि आश्चर्य म्हणजे, पाचच मिनिटांनी आमची बस समोर उभी असलेली दिसली. या बसमधून उतरून आम्ही त्या बसमध्ये बसलो. सर्व सामान सुरक्षित होते.

असे हे बाबांच्या कृपेचे प्रत्यय! कधी कधी वाटते— काय छोट्या छोट्या गोष्टीसाठी बाबांना त्रास द्यायचा? पण लगेच लक्षात येते, बाबा तर सर्वशक्तीमान आहेत. त्यांना काय अशक्य आहे? मूल नाही का मातापित्यांकडे हड्ड करीत? तसेच हे. पण बाबा जसे हड्ड पुरविण्यास धावून येतात तसेच आपणही बाबांच्या या प्रेमाची आठवण ठेवली पाहिजे नाही का? बाबांना दुसरे तिसरे काही नको, फक्त आपल्या या अज्ञानी मुलांकडून प्रेम, भक्ती, स्मरण हवे. यासाठीच बाबा सांगतात— 'नामस्मरण करा. तुम्ही जे मागाल, ते योग्य असेल तर तुम्हाला मिळेलच पण त्यासाठी थोडी सबुरी ठेवा. खीर खायची असेल तर ती करण्याचे श्रम जसे हवेत, तसेच ती निवेपर्यंत सबुरी धरली पाहिजे. जे तुम्हाला मिळाले नाही, ते तुमच्यासाठी योग्य नव्हते, असे समजा. म्हणजे दुःख होणार नाही.'

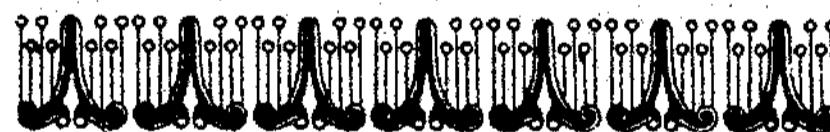
तूप कढविणारे बाबा !

श्री. मनोहर गायकवाड
माजरी, जि. बेळगाव,
कर्नाटक-५९१ २६४.

माझा छोटासा तुपाचा व्यापार आहे. एक दिवस मी तूप तयार करत होतो. चुलीवर मोठी कढई ठेवून, त्यात लोणी ओतले होते. खालून चांगला अग्नी पेटवला होता.

तूप कढू लागले की, उलथण्याने सारखा कढईचा तळ घासावा लागतो. कारण लोण्यातील गाळ खाली चिकटून बसतो. एकदा उलथण्याने हलविले की, गाळ वर उठतो आणि द्रवात मिसळतो. दुसऱ्यांदा उलथणे हलवले की, ते तसेच वरती येते, तिथे गाळ्य नसतो. पुन्हा दहा मिनिटांनी गाळाचा थर खाली बसू लागतो.

गाळ हलवून, मी शेजारच्या खुर्चीवर बसलो. आदल्या रात्री जाग्रण झाल्याने, मला पेंग येऊ लागली. नंतर मला झोपच्य लागली. तूप तर कढतच होते. पण अचानक साईबाबा तिथे आले आणि उलथणे घेऊन कढईत फिरवू लागले. मला ते दिसताच मी खडबडून जागा झालो. तुपाला उकळी फुटली होती. उलथण्याने हलवून पुन्हा खुर्चीवर बसलो. मान टेकताच, पुन्हा डुलकी लागली. पुन्हा बाबा आले व तूप हलवू लागले. मी पुन्हा सावध झालो. खाली गाळ असेल म्हणून उलथण्याने चाचपून हलवून बघितले. पण गाळ साचलाच नव्हता! तुपात एकरूप झाला होता. बाबांनी माझे काम समक्ष येऊन केले होते! माझे काम बाबा करताहेत, हे लक्षात येताच, माझी झोप कुठल्याकुठे पळाली. मला झोप तशीच लागली असती आणि बाबा आलेच नसते तर.....? पण नाही. आपल्या भक्ताला लहान सहान नुकसानीपासूनसुद्धा बाबा वाचवितातच!

पुढील अंक जानेवारी १९८८ मध्ये

श्री साईलीला मासिकाचा हा नोव्हेंबर-डिसेंबर १९८७ चा खास भक्त स्वानुभव विशेषांक जोड अंक आहे. यामुळे डिसेंबर ८७ चा वेगळा अंक प्रसिद्ध होणार नाही. याची कृपया वाचकांनी नोंद घ्यावी. यानंतरचा अंक १ जानेवारी १९८८ रोजी प्रसिद्ध होईल.

— का. संपादक

सांकडे घातले – बाबा धावून आले

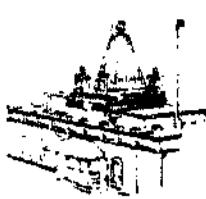
सौ. नीता ना. कालुष्टे
बी/१२, श्री ओजस् सोसायटी,
कोल डोंगरी रोड, नं. २,
सहार रोड, अंधेरी (पूर्व),
मुंबई-४०० ०६९.

भावेवीण भक्ति भक्तिवीण मुक्ति । बळेवीण शक्ति बोलू नये ।
कैसेनि दैवत प्रसन्न त्वरीत । उगा राहे निवांत शिणासी वाया ।
सायास करीसी प्रपंच दिन निशी । हरीस न भजसि कोण्या गुणे ।
ज्ञानदेव म्हणे हरिजप करणे । तुटेल धरणे प्रपंचाचे ।

हरिपाठातील हा अभंग काय किंवा साईबाबांची श्रद्धा-सबुरीची गुरुकिल्ली काय,
हेच दर्शवितात. 'ध्येय प्राप्तिला साधकांचा प्रयत्न हा पाहिजेच, पण नुसत्या प्रयत्नाने
यश येत नाही तर त्या प्रयत्नात यश येण्यास ईश्वर कृपेचे—गुरु कृपेचे सहाय्य लागते.'

माझ्या भाचीचे लग्न जमविताना अनेक अडचणी येत होत्या. रस्ता दिसत नव्हता.
आप्तजनांचा सहारा घेण्यास बघत होते, पण जमत नव्हते. म्हणतात ना "कठीण
समय येतां कोण कामास येतो." श्री बाबाना रोज प्रार्थना करत होते. अखेर एक दिवस
मनासारखे स्थळ आढळले. मुलगा व्यवस्थित असून सर्व काही मनाजोगतं होते.
मुलगी सांगून पाठविली, पत्रिका जमली आणि पहाण्याचा कार्यक्रम पण पार पडला. हे
लग्न जमेल असे वाटत असतांनाच मुलाकऱ्हून काही सबवीवर नकार आला. सर्व
मेहनत फुकट गेली. श्रीबाबांवर दृढ विश्वास असत्यामुळे मी श्रीबाबांच्या
तसबीरीसमोर उभी राहून माझे कुठे, काय चुकले म्हणून त्यांना विचारू लागले.
त्यांच्या फोटोकडे पाहिले तर श्रीबाबा स्मित-हास्य करीत होते. आठ दिवस बाबांचे
नाव घेत स्वरूप बसले. इकडे भाचीची अनुकंपनीय अवस्था झाली होती. विचार
करून करून डोकं फिरलं होतं. त्या तिरमिरीत मी श्रीबाबांच्या फोटोकडे बघून पुन्हा
साकडे घातले की "बाबा पुन्हा एकवार त्या स्थळकडे प्रयत्न करणार आहे. मला यश
येवू दे. तुमच्या मुलीवर दयेची पाखरण घालून यशस्वी करा, मी सर्वस्वी तुमच्यावर
अवलंबून आहे. तुम्हीच माझे मायबाप, सगेसोयरे, पाठीराखे आहात." त्यांना नमस्कार
करून श्रद्धेने अंगारा लावला व पुनः मोठ्या जोमाने ही खडतर वाट चालायची सुरुवात
केली. मार्गात अनेक समस्या उभ्या होत्या, पण न डगमगता धैर्यने त्याला सामोरे
गेले. मुखी श्रीबाबांचा सतत जप चालू होता. अखेर यशोमंदीर दिसले. कळसाला
भक्ति भावे नमस्कार केला. श्रीबाबांनी माझी हांक ऐकली. त्यांच्या कृपा-प्रसादामुळे
त्याच मुलाबरोबर मे महिन्यात भाचीचे लग्न मोठ्या थाटामाटात पार पाडले.

तसाच दुसरा. प्रसंग म्हणजे माझ्या मोठ्या दिरांची षट्याब्दी निमित्त
श्रीसत्यनारायणाची पूजा करण्याचे उरविले १२ जुलैला. पूर्व तयारी जोमाने सुरु
असतानाच ८ जुलैची सकाळ उजाडली ती अंगांत ताप घेऊनच. एकदम अशक्तपणा

आला. बाबांना म्हटले, “बाबा, कार्य चार दिवसांवर आले असताना मला शक्तिहीन करु नका. घेतलेले कार्य पुरे पार पडूं दे.” बाबांचा अंगारा (हेंच माझे औषध) घेऊन काम करत होते. बाबांना भक्तांची काळजी असतेच. त्यांनीच माझ्या मोठ्या बहिणीला माझ्या सहाय्याला पाठविले. कार्याच्या दिवशी चाळीस-पन्नास जणांचा स्वयंपाक आणि प्रसाद सकाळी नऊ वाजताच व्यवस्थित तयार झाला. त्यावेळी श्रीबाबांनी माझ्या अंगात हत्तीचे बळ आणले होते. आजार कुठे, कसा पळून गेला ते कळलेच नाही. अंगात उत्साह संचारला. दिरांची साठी मोठ्या धुमधडाक्यांत साजरी झाली. हा सर्व महिमा श्रीसाईबाबांचा !

“ही स्वानंद भोगाची वेल सर्वजनांस संजीवनी देईल ।

साईबाबांची महती पटविल श्रवणा करवी ॥

श्री

— श्री. मा. ब. राणे

साईकृपा,
स्टेट बँक कॉलनी,
सागर माळ,
कोल्हापूर.

मी वयाच्या १५व्या वर्षापासून श्रीसाईभक्त असून, आज माझे वय ५३ वर्षे आहे. ह्या काळात मला श्री साईबाबांनी काहीच कमी पडू दिले नाही. ज्या ज्या वेळी मी अडचणीत असतो, त्या त्या वेळी मी सारखा बाबांचा जप करीत असतो. त्यांच्या फोटो समोर जमलेली उदी लावतो. थोड्याच दिवसांत माझी अडचण दूर झालेली असते.

माझे वडील जरी पोलिस शिपाई असले तरी, मी आज बँकेत चांगल्या नोकरीस आहे. त्यांच्या कृपेने मी कोल्हापूरला राजारामपूरीसारख्या भागात बंगला बांधला आहे. आता त्याच्या वरच्या मजल्याचे काम चालू आहे. हे काम चालू असताना मला कॉन्ट्रॅक्टरने अडचणीत आणले होते, पण श्री साईबाबांच्या कृपेने तीपण अडचण दूर झाली. मनात नसताना अचानक मागील बोनसाचे पैसे मिळाले. श्री बाबांच्या कृपेने मला सर्व काही मिळाले. म्हणून मी बंगल्यास ‘साईकृपा’ नाव ठेवले आहे, तेही १७ वर्षा पूर्वी.

श्री बाबांनी मला अनेक वेळा स्वप्नात दर्शन व पूर्व सूचना दिलेल्या आहेत.

माझी १९६४ साली गोव्याहून मुंबईला बदली झाली. त्यावेळी पॅकीगमध्ये श्री बाबांच्या फोटोची काच फुटली, तरी मी नेहमी त्याची पूजा करीत असे. एक दिवशी लावलेल्या अगरबत्तीने फोटोचा कागद कोरम झाल्याने पेट घेतला पण आश्चर्य म्हणजे, श्री साईबाबांची फोटोतील मूर्ति जशीच्या तशी कोरीव काम केल्याप्रमाणे होती. म्हणून त्यादिवसापासून कुठलेही काम मी श्री बाबांचे नाव घेतल्याशिवाय करीत नाही.

श्रीसाईंची अगाध किमया !

सौ. पार्वती शि. रायकर
 'सी-३५, संजीवनी, पो.-शिंगणापूर,
 जि.-अहमदनगर-४२३६०३.

सदरची हकीकत सुमारे २०-२५ वर्षांपूर्वी शिर्डी येथे घडलेली आहे. आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ शिर्डी येथील कलाकार विभागात मंगलवार्द्ये सनई, चौघडा, नगारा वर्गांचे उत्सव काळांतील वादक आहेत. त्यांचे नाव श्री. सखाराम राधोजी गुरव (साळकर) आहे. त्यांचे वडील कै. राधोजी भाऊराव गुरव (साळकर) हे सुद्धा शिर्डी येथे कलाकार विभागात सनई, चौघडा ही वार्द्ये वाजवित होते.

त्या दिवशी शिर्डी येथे "रामनवमी" चा उत्सव होता. सर्व शिर्डी रामनवमी उत्सवामुळे बहरून गेली होती. वेळ दुपारी ११.००-११.३० ची असावी. बाराच्या आरतीची वाद्यांची व्यवस्था करण्यासाठी कै. राधोजी गुरव हे त्या वेळच्या तेथील कलाकार विभागाचे प्रमुख श्री. गवई यांना भेटले व त्यांनी गवई यांना नगाऱ्या बद्दल विचारले. गवई यांनी नगारा वर आहे, तेथून तो आणून घ्या, असे सांगितले. उत्सवाचा दिवस असल्यामुळे सर्व ठिकाणी फार गर्दी होती.

श्री. राधोजी हे जिन्यावरील लोकांतून गडबडीने वर गेले. जिन्यावर लोकांची जा-ये सुरुच होती.

सध्याच्या "सत्यनारायणपूजा" विभागात जायचा तो जिना, दोन वळणाचा आहे आणि २-२॥ फूट रुंदीचा आहे. राधोजी वर गेले. त्यांनी नगारा घेतला. दीड-दोन फूट व्यासाचा तो नगारा लोखंडी कडीला धरून ते खाली आणू लागले. त्याला दोन्ही बाजूला लोखंडी कड्या होत्या. ते जिन्याजवळ वरील पायरीकडे आले. इतक्यात त्या नगाऱ्याची कडी निस्तून त्यांच्या हातातच राहिली आणि तो नगारा धाड् धाड् आवाज करीत घरंगळत खाली येऊ लागला. त्या वेळी घाबरून हत्बल झालेले राधोजी घामाने डबडबून पहातच उभे राहिले. त्यांना काय करावे काहीच सुचेना.

शेवटी एकदाचा तो नगारा खाली येऊन थांबला. आणि आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे, त्यावेळी जिन्यात असणाऱ्या कुणाला काही सुद्धा झाले नाही. एक साधा ओरखडा सुद्धा नाही!! जिन्यावरील लोक तसेच अवाक् होऊन दोन्ही बाजूला सरकून उभे होते. तो नगारा अजूनही तेथील कलाकार विभागात आहे. आहे की नाही श्री साईबाबांची अगाध किमया!

नटनाटकी साईमाऊली

कृ. शैला द. खटावकर
मनोधैर्य बिलिंडग, रु. नं. ३,
अंधेरी (पश्चिम), मुंबई-४०० ०५८.

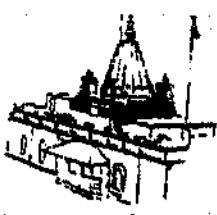
श्रीसाईबाबांना मला वाटते "नटनाटकी साईमाऊली" हे नांव देखील सार्थ ठरेल. कारण ही साईमाता साधीसुधी नाही, आपल्या भक्तांवर मातेच्या ममतेने प्रेम करेल, त्यांचा पूर्णपणे सांभाळ करेल, सर्व लाड, कोऱ्कौतुक पुरविल पण त्याआधी अनेक नाटके करेल, आपल्या भक्तांची या नाटकातून कठोर परीक्षा घेईल. वेळप्रसंगी रडायला सुद्धा लावेल. पण या नाटकांचा शेवट गोड करून त्यांना पुन्हा आपल्या प्रेमाच्या, कृपेच्या वर्षावाने न्हावू घालून आनंदाने लगेच हसायला लावेल. याचा सुखद अनुभव नुकताच काही महिन्यांपूर्वी म्हणजेच एप्रिल महिन्यात मला आला.

माझ्या बहिणीला पहिल्या पाच वर्षाच्या मुलीनंतर दुसरे कन्यारत्न झाले. तिच्यावेळी बाबांना नवस केला होता की, बाळंतपण सुखरूप झाले की बाळाला साईबाबांच्या चरणी शिर्डीला नेऊन मगच बारसे करून बाळाचे नाव ठेवायचे. त्याप्रमाणे जानेवारी महिन्यात बहिणीचे बाळंतपण व्यवस्थित झाले. बहिणीला चैत्र महिन्यात बेबीचे बारसे करावयाचे होते. पण त्याआधी उन्हाळ्याचा त्रास होईल म्हणून आम्ही दादर-नागपूर एकसप्रेसने मनमाड पर्यंत रेल्वेने जायचे ठरविले व तिकीटे काढून आणली. सर्व तयारी वगैरे केली. बाळाला दूध करून द्यावे लागेल, म्हणून थर्मास मध्ये तिचे पाणी भरून घेतले. दूधाच्या पावडरचा डबा वगैरे सर्व काही घेंतले. १० ते १०.३० च्या दरम्यान बहिणीचे मिस्टर, थोडे सामान व मोठ्या मुलीला घेऊन गाडीत जागा पकडायला पुढे गेले. त्यांच्या पाठोपाठच आम्हीही निघालो. (मी, बहिण व छोटी बेबी). आमच्याकडे फक्त माझी बँग व पैसे व बाळाचे फक्त एक दोन कपडे तेवढेच होते. बाकीचे सर्व सामान भाऊजी घेऊन गेले. आम्ही जोगेश्वरीला रेल्वेत चढलो. विले पार्ल आले तेव्हा अचानक थर्मासची आठवण झाली, तो आम्ही घरीच घाईत विसरलो होतो. बहिणीच्या सांगण्यावरून मी घरी परत थर्मास आणायला गेले. या गोंधळामुळे मी १२.३० पर्यंत दादरला येऊ शकले नाही. त्यामुळे भाऊजी व मोठी मुलगी रेल्वेने पुढे गेले व मी, बहिण आणि तिची बेबी दादरला राहिलो. लगेच आम्ही रेल्वेची तिकीटे देऊन पैसे परत घेतले, कारण गाडी नंतर उशीरा होती.

नंतर लगेच आम्ही तेथून थेट बॉम्बे सेंट्रलला गेलो. तेथे जाऊन पहातो तर शिर्डीला जाणारी लकझरी बस लागली होती. कंडक्टरला आमचा झालेला गोंधळ सांगितला. त्यानेही आम्हाला दोन सीटची सोय करून दिली. बस जरी मिळाली तरी दूधाच्या, बाटलीच्या प्रश्न होता. लगेच बस सुटेपर्यंत आम्ही बाहेरून दूधाच्या पावडरचा डबा व बाटली वगैरे आणली. थोड्या वेळाने दूध करताना बघतो तर या गडबडीत थर्मास मधील काच केव्हा फुटली ते कळलेच नाही. नंतर बस थांबली की हॉटेलातून आम्ही बाटलीत दूध भरून घ्यायचो व बाबांचे नांव घेऊन बाळाला द्यायचो. ते होते

उन्हाळ्याचे दिवस, मात्र ते छोटे बाळ आपल्या दर्शनाला येत आहे म्हणन बाबांनीच जणू रस्त्यात मुसळधार पाऊस पाडला व चांगले थंडगार वाटू लागले. मी बहिणीला सांगितले, 'अग बाबांना बरोबर माहित की, रेल्वेने बाळाचे हाल होतील, म्हणून त्यांनी आपली गाडी चुकविली व आपल्याला चांगले आरामशीर प्रवास घडला, बसमध्ये बहिण तिच्या मोठ्या मुलीची व नवन्याची काळजी करीत होती, काही वेळा रडत होती. पण तेव्हा ते बाळ न रडता एकसारखे तिच्याकडे पाहून हसत होते. जणूकाही ते सुद्धा तिला तेच सुचवित होती की, तू व्यर्थ चिंता का करतेस, आपली सर्वांची काळजी घेणारी साईमाता समर्थ आहे. ते सर्व करतात ते योग्यच करतात. आम्ही रात्री ९.३० पर्यंत शिर्डीला सुखरूप पोहोचलो. तिथे ओळखीच्या लोकांकडे बहिणीला व मुलीला बसवून मी भाऊजींना 'शांतीनिवास'कडे शोधण्यास गेले व चौकशी केली. तर अजून ते (भाऊजी) आले नव्हते. बहिणीला तसे सांगताच तिने अजिबात धीर न धरता रडायला सुरवात केली. बहिण बाबांना नवस बोलली की, माझे पती व मुलगी सुखरूप येऊ दे, मी पेटीत सव्वापाच रूपये घालेन. माझा मात्र बाबांवर विश्वास होता, मी तिला धीर देत होते. मात्र तिचे समाधान होत नव्हते. ती स्वतः जाऊन पाहून आली व नंतर तेथील साईबंधूनी आम्हाला फार मदत केली. प्रथम तिला समजावले, आग्रहाने दोन घास खायला लावले. लगेच जाऊन मनमाड स्टेशनवर ट्रंककॉल केला व तेथील स्टेशन मास्तरला अनाऊन्स करायला निरोप दिला. एवढेच नाही तर आमची रहाण्याची व्यवस्था केली. रुमवर आल्यावर सहज बहिण प्यायला पाणी आणायला खाली गेली व पहाते तर समोरच भाऊजी येत होते व तीची मुलगी पण बरोबर होती. आणि ती जी रडत होती, ती आपल्याच वेडेपणावर केव्हा हसायला लागली ते तिलाच कळले नाही. ती दोघेही व्यवस्थित सुखरूप होती, मात्र आमची वाट मनमाड स्टेशनवर पहात राहिल्यामुळे त्यांना वेळ झाला होता. नंतर मात्र आनंदाने आम्ही दोन दिवस राहिलो अभिषेक वगैरे केला व मुंबईला निघालो. मी बहिणीला म्हटले, 'हे बाबा असेच लबाड आहेत, खोडकर आहेत. अशा खोड्या करून, आपली गडबड उडवून देतात, मात्र परिणामी ते करतात ते सर्व योग्यच करतात. आपण फक्त त्यांच्यावर विश्वास ठेऊन त्यांचे खेळ पहावे व त्यांच्या परीक्षेत पास व्हावे. बाबा सुद्धा आनंदाने तिला अजून अनुभव देत होते. शिर्डीत दोन दिवस राहून आम्ही मुंबईला आलो. रात्री ३ वाजता दादरला उत्तरलो. रेल्वे स्टेशनवर गाडी नव्हती म्हणून चहा वगैरे प्यायलो. व तेथेच चादर घालून जरा बसलो, तर सर्वांना झोप लागली. चारची पहिली गाडी यावयाच्या आधी बरोबर जाग आली. गाडीत व्यवस्थित चढलो, गाडीत चढल्यावर पहातो तर, चहा पिताना भाऊजींनी घराची चावी बँगेवर ठेवली होती ती न पडता, आम्ही गाडीत चढलो तरी तशीच व्यवस्थित होती. आम्ही झोपलो तरी सर्व सामान व्यवस्थित होते. ही सर्व बाबांचीच कृपा.

आम्ही सुखरूप घरी पोहोचलो. अक्षय तृतीयेला बेबीचे बारसे करून "श्रद्धा" हे बाबांच्याच संदेशाचे नांव दिले. ती बेबी अशी नशिबवान की दुसऱ्या महिन्यात पुन्हा बाबांच्या दर्शनाला गेली. मात्र नंतर काही असा त्रास झाला नाही. म्हणून मी साईबाबांना, "नटनाटकी साईमाऊली" म्हटले आहे.

पुण्य फळा आले

श्री. गजानन कृ. निरखे

“साईकृपा” ११६, औंकार मार्ग,
गांधीनगर, इंदौर-४५२ ३११ (म.प्र.).

हे दयाधना साईनाथा! तुझ्या भक्तिसेवेत अनेक वर्ष सुखसमाधानात असता, घर परिवारात कार्यदक्ष असताही, कधीमधी माझ्यासारख्या वयातीत माणसाचीही त्रेधा तिरपिट उडून जाते. क्षण, दोन क्षण मन दोलायमान होऊ लागते आणि वाटते कि, वाट्याला येणारे भोग आपणांस अथवा कुणासही भोगावेच लागणार. अशा चक्रवातात सापडलो की आठवण येऊ लागते तुझी! आणि आर्तस्वरात हाक घावी लागते तुला.

भाविक वाचक हो! अशीच घटना, असाच प्रकार आमचे, माझे वाट्यास आला दोन तीन महिन्यापूर्वी.

अनेक भाविक साईभक्तांच्या मेळाव्यासह मी मुंबईन मैलापूर मदास येथील साईभक्त सम्मेलनास, साईमूर्ती अनावरण पूजन अभिषेक करण्यास तब्बल आठ दिवस सत्संगात मग्न होतो. तसेच पुण्यात पुण्य प्राप्ति म्हणून त्या भागातील तिरुपती बालाजी व्यंकटेश दर्शनास जाऊन मुंबई मार्गे गांधीनगर, इंदूरला परतलो होतो. माझ्या मते संपूर्ण पंधरवडा तिकडील आनंद, सत्संगवार्ता साईमंदिर इ. परिवारात ऐकवीत होतो.

अशातच एके दिवशी महाशिवरात्रीला सौभाग्यवती भल्या पहाटे पासून आन्हिक देवसाईपूजा आटोपीत एकाएकी स्वयंपाक घरातून बाहेर येत म्हणाली, “अहो! मी काय म्हणते, मला थोडी बेचैनी, जीव घाबरणे सारखे होत आहे. छाती थोडी जड वाटत आहे. आज मुलं सकाळपासून घरात नाहीत, आपण गांधीनगरला इंदूरहून पाच मैल दूर आहोत. कुणाला बोलाविता का मदतीला...” असे म्हणत सरळ पलंगावर आडवी झाली. मी म्हणालो, “हे बघ घाबरु नकोस, दूध सीतोपलादि चूर्ण देऊ का?” उपवास आहे शीण थकवा आला असेल. थोडी उदी तोंडात टाक, सर्व ठीक होईल.” “अहो पहिलं काम तेच केलं. उदी तोंडातच आहे, पण...पण मी म्हणते, आपण शहरातच जाऊ या. आपले डॉ. रावना प्रकृती दाखवू तेह्डेच मनाला बरे वाटेल, चिंता दूर होईल.” “ठीक आहे! करु या तसंच!” आणि क्षणाचा विलंबही न करतां टेकसीने उभयता पाच मैल लांब शहरात येऊन सरळ आमचे फॅमिली डॉ. रावचे दवाखान्यात दाखल झालो.

“या! या आई-बापू? कसं आला इकडे? काय होतंय?” “डॉ. साहेब! हिला तपासा बघू! बेचैनी वाटते मधापासून,” मी म्हणालो. “जरुर जरुर बघतो. या आई, या आत टेबलावर.” सर्व काम बाजूला ठेवून आत सौभाग्यवतीस तपासू लागले. बी.पी. नाडी छाती तपासताच एकदम बाहेर येत म्हणाले, “बापू, कसं सांगू? पण थोडा वेळच

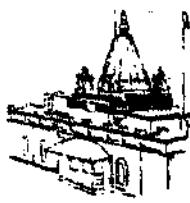
झालाय इकडे यायला. मला वाटते आईना.... हार्ट स्पेशालिस्टना दाखवावे, त्यांचा सल्ला घ्यावा. शिवाय मोठ्या दवाखान्यात अँडमिट करावे लागेल." घाबरु नका बापू, पण बरोबर आणखी कुणी नाही का?" अन् परत आत गेले. आणि तिला एक आवश्यक इंजेक्शन देत बाहेर येऊन म्हणाले, "आपले मुलास फोन करा मदतीची जरुर पडेल." "डॉक्टर... पण मी म्हणतो हे हे काय घडतंय? अं...?" पुनः हिचा आवाज आतून आला, "अहो! आत या! माझे जिभेला कोरड पडत आहे. पाणी द्या जरा! अन् ते डॉक्टर काय म्हणतात? हे पहा राजनला (मुलाला) बोलवा. तुमचा चेहरा असा का? ही उदी घ्या. हाक मारा तुमच्या साईबाबांना. धाऊन येतील तुमच्या मदतीला!"

"हं! हं! आई जास्त बोलायचे नसते, मी इंजेक्शन दिलंय ना? सारं ठीक होईल, झोप लागेल क्षणभराने बरं वाटेल! बापू बसा तुम्ही बाहेर. मी हार्ट स्पेशालिस्ट डॉ. कुळकर्णीना फोन करतोय: तुमचा मुलगा?...." "हं तो आलाच! पण, पण, डॉक्टरसाहेब जरा थांबा. आम्ही दोघाही फार फार घाबरलो आहोत! तिच्या तोंडाला कोरड पडलीय आणि माझ्या तोंडचे पाणी पळालंय!" "बापू! हं मुलाला धाडा माझ्या जवळ आत केबीन मध्ये!"

राजन आला, माझा चेहरा पाहिला, आत टेबलावर आईला पाहिले व चटकन डॉ.चे केबीन मध्ये शिरला. डॉ. रावने सारे त्याला सांगितले असावे. राजन बाहेर येऊन माझेजवळ बसला धीराने सारे सांगितले. बापू घाबरु नका. हार्ट स्पेशालिस्ट डॉ. कुळकर्णी येतच आहेत. मी आई जवळ आहे. तिला झोप गुंगी असावी. अन् मला त्याचे पाणावलेले डोळे दिसले.

स्पेशालिस्ट मोटारने आत आले. मुलाने त्यांचे सारे साहित्य बँग आत नेली. दोघे डॉक्टर आत होते. ई.सी.जी. (इलेक्ट्रो कॉर्डिओग्राम) घेतला गेला. बी.पी. पाहिली. हिची गुंगी उत्तरत असावी. नीट अर्धा-एक तास तपासलेवर दोघे डॉक्टर बाहेर आले सल्ला दिला गेला. मुलाला नीट सांगितले, त्याचे विनंतीवरुन माझेकडे येत स्पेशालिस्ट म्हणाले निरखेजी तुमचे लक्षात नाही आले. ह्या आईना हार्ट अँटेकचा प्रसंग एक तासापूर्वी आला होता. तुम्ही दोघे पाच मैलावरुन इथ दवाखान्यात कसे आलात ह्याचे आश्चर्य वाटतेय! डॉ. रावने ह्यांना प्रथमच नीट सांभाळले. आईना एकदम बेडरेस्ट! नर्स जवळ, हालणे ना! होऊ शकेल सारे? नाहीपेक्षा मोठा दवाखाना."

"आईची गुंगी उतरेल आता, पण ह्यांना संपूर्ण तपासता माझे असे मत झाले आहे की तुमच्या वरचे फार मोठे गडांतर टळले आहे. मी औषध देतोय, पण अशां केसेस मध्ये हळूवार मनाच्या वयातीत स्त्रीयांची खात्री देता येत नाही. सध्या सर्व ठीक चालू आहे. मुलाला आई परत मिळाली आहे असं मी म्हणेन. मला वाटते ह्या आईचे पाठीशी कुणी अज्ञात शक्ती त्या क्षणी असावी म्हणूनच आम्ही यांची केस सांभाळू शकलो व आम्हांस तुमचे डॉ. राव मुळे यशा आले. घाबरु नका निरखेजी, त्या आता गुंगीतून जाग्या होतीलच. मुलाने माझेकडे, अन् मी तिचेकडे नजर टाकली. ती काही

तरी बोलत असावी. “तुम्ही जवळ आहां ना? हे तुमचे पुण्य फळाला आले. घाबरु नका.” मी मनात म्हणालो, कोण जाणे तुझे का माझे पुण्य

शरण मज आला आणि वाया गेला। दाखवा दाखवा ऐसा कोणी।
जो जो मज भजे जैशा जैशा भावे। तैसा तेसा पावे मीही त्यासी॥

खरा वाली

सौ. प्रभिला रामदास पगारे
मु. पो. उमराण,
ता. नवापूर, जि. धुळे.

साई माझी धन दौलत आहे. साईने जे मला दिले ते धन दौलती पेक्षा ही श्रेष्ठ आहे. साईचा सहारा मिळाला नसता तर.... कदाचित मी कधीचाच जगाचा निरोप घेतला असता. परंतु साईने मला वाचविले माझी त्याच्यावर खरी निष्ठा आहे.

मी फार आजारी होते. नवापूरच्या दवाखान्यात उपचार केले. उपयोग होईना. एकाने सांगितले चाळीसगाव येथे श्रीरेस हॉस्पिटल आहे. तेथे जा त्या प्रमाणे तेथे गेले. त्यांनी फोटो काढला तर छातीचे ऑपरेशन करण्यास सांगितले. तेही येथे होणार नाही. नायर सारख्या दवाखान्यात जावे लागेल. तो मुंबईला दवाखाना आहे. ऑपरेशन शिवाय पर्याय नाही. आम्ही तर ऐकून फारच चिंताग्रस्त झालो. जवळ पैसा नाही. आता अश्रू गिळीत जीवन जगण्या पलिकडे काही शिल्लक नव्हते. आपली वाणी गोड तर सर्वाना मिळते सवड या प्रमाणे ज्याला हे मी बोलले त्यांनी पैसे दिले पैशाची अडचण दूर झाली. तारीख ४-४-८७ ही ऑपरेशनची तारीख निश्चित केली. मी साईच्या फोटोजवळ जावून मनोभावे प्रार्थना केली व सांगितले, ‘साई, मी ऑपरेशनला फारच भिते रे! मी कोणते पाप केले आहे की, माझ्यावर हा जीव घेणा प्रसंग यावा! साईनाथा तू भक्तांना पावतोंस. या वेळी माझे हे भयंकर संकट टाळशील मला सुखी करशील तरच तुला मी खरा देव आहेस म्हणून मानेन, नाही तर माझे आयुष्य तुझ्या सेवेत फुकट वाया गेले म्हणून सांगेन. असे म्हणून नवापूर मुंबई एस्टीत बसले. सोबत तेही होते. विचाराची शक्ती अंगाची लाही लाही करीत होती व साईची प्रार्थना मनी चालवली होती. नियमाप्रमाणे नायर हॉस्पिटल मध्ये गेले. तेथे डॉ. शर्मा होते. त्यांनी फोटो काढण्यास सांगितले. फोटो काढून डॉक्टर साहेबांनी सांगितले, कोण म्हणतं ऑपरेशन करावे लागेलं? ऑपरेशनची काही जरुरी नाही. दोन प्रकारच्या त्यांनी गोळ्या दिल्या त्या ही स्वस्तातील. आज माझी तब्येत ठणठणीत झाली आहे. या सर्व गोष्टीला माझ्या साईची किमया उपयोगी पडली.

साई भक्तांचा खरा वाली।
संकट टाळी सालो साली॥

अंगावरुन अजगर वळवळत गेला !

सौ. नीना पराग साळवी

१/मिर्सिकटा चाळ, उमेळा फाटकासमोर,
पापडी, वसई-४०९ २०७.

“साई” तव दर्शनाची मज आंस लागली
कधी भेटशील गे मज साईमाऊली

मी त्यावेळी मला विषबाधा झाली म्हणून इस्पितळात होते आणि अगदी मरणाच्या दारातच होते आणि तशा त्या अर्धवट बेहोशी अर्धवट जागृतावरथा, अशा अवरथेत असताना मला एक स्वप्न पडले. त्या स्वप्नात मला समाधी मंदिर (शिरडीचे साईबाबा दिसू लागले आणि मी त्यांच्या पायावर डोके ठेवून झोपले आहे आणि माझ्या बोजूलाच अगदी खोल खोल दरी आहे व साईनाथ मला बजावताहेत की, “बघ नीना, कांहीही झाले तरी माझे पाय तू सोडू नकोस.” आणि त्यानंतर थोड्या वेळाने माझ्या अंगावरुन एक भला मोठा अजगर वळवळत गेला आणि काय सांगू तुम्हाला त्या तशा अर्धवट बेहोशी, अर्धवट जागृतावरथेतही मला त्या अजगराचे अंगावरुन वळवळत जाणे, त्याचा तो थंडगार स्पर्श जाणवत होता आणि मी जीवाच्या आकांताने साईनाथांचे पाय घडू धरून ‘साईबाबा, साईबाबा’ करून ओरडत होते.

साईभक्तांनो! या स्वप्नाला तुम्ही काय म्हणाल? माझ्या अंगावरुन वळवळत गेला तो प्रत्यक्ष माझा काळ होता का? मी जेव्हा जेव्हा माझ्या साईनाथाला आर्त हांक दिली, तेव्हा तेव्हा साईनाथ माझ्या हांकेला धावून आले आहेत. आणि तेव्हा तेव्हा मला साईनाथांचे बोल आठवतात—

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून तरी मी धावेन भक्तांसाठी
तुमचा मी भार वाहेन सर्वथा नव्हे हे अन्यथा वचन माझे
आणि त्या त्या वेळी मी माझ्या साईनाथाला विनविते ‘हे साईनाथा, मला मिळालेला हा
पुनर्जन्म तुमच्या चरणी लीन होण्यातच, तुम्हाला आळवण्यातच संपावा.

माझे वडील कै. श्री. नारायण तुकाराम गावंड हे ही साईचे निस्सिसम भक्त होते आणि साईभक्तीचा हा वारसा आम्हाला त्यांच्याकडूनच मिळालेला आहे. माझ्या वडिलांच्या हयातीत माझ्या माहेरी “श्री साईसच्चरीताची” दर श्रावणात पारायणे होत असत त्यावेळी आम्हा सर्वांना चिलमीचा धूर आणि वास येत असे. जणू काय श्रीसाईमाऊलीच प्रत्यक्ष “श्रीसाईसच्चरीताची” पारायणे चालू असतांना आमच्या घरांत वास करीत असे असा आमचा सर्वांचा दृढ विश्वास आणि श्रद्धा आहे.

श्री साईंची भक्तानुकंपीता व कृपा हयांची प्रचीती

डॉ. विजयकुमार नेमिनाथ शिराढोणकर

पशुधन विकास अधिकारी

पशु चिकित्सालय, नळेगांव,

ता. अहमदपूर, जि. लातूर,

पिन क्र. ४११ ५२४.

श्री साईबाबा सर्वसाक्षी, सर्वव्यापी, सर्वात्यर्थी रहाणारे असल्याने व अनंतकोटी ब्रह्मांडनायक असल्याने साक्षात परमेश्वराच्या अनुभवा बाबत किती लिहावे अन किती लिहू नये म्हणताना पृथ्वीचा कागळ व समुद्राची शाई केली तरी पुरणार नाही. व ह्या आकाशाच्या पोकळीत मावणार नाही. समुद्र-आकाश-चंद, सुर्य-तान्यांच्याही पलीकडील त्यांची व्याप्ती असल्याने हे अशक्यप्राय वाटते, तरी पण बाबांच्या प्रेरणेने अध्यात्मिक जीवनाची प्रेरणा अनुभूतीतून जी मिळते आहे, त्याबाबत संक्षिप्तपणे देत आहे.

भक्त-भगवंताचे नाते व कार्य तर सर्व जाहीरच आहे. साईलीला मासिक (मराठी) मी जानेवारी १९८७ पासून मागविण्यास सुरुवात केली. तत्पूर्वी शिरडी व मुंबईहून श्री साईबाबांचे चरित्र वाचन ग्रंथ मागवून केले आहे. बाबांनी त्यांच्या कृपेचा वर्णविही भरपूर व पुरेपूर केला आहे हे नमूद करताना फारच कृतज्ञता वाटत आहे.

लौकिक अनुभव :— लौकीकामध्ये नित्य श्री साईंची कृपा असल्याने अनेक बिकट परिस्थितीतून मार्ग सुगम होत असतो. साईंनी सतत भक्तांना शांती, श्रद्धा, सबुरी ठेवण्यास सांगून म्हटले आहे, “मग जो गाई वाडेकोडे। माझे चरित्र माझे पवाडे॥ तयाचीया मी मागे पुढे। चोहीकडे उभाचि॥”

तसेच समर्थ साईंची निजस्थिती यथार्थ वर्णया कोणागती। स्वयेच भक्तार्थ कृपा करीती। तरी ते वदविती स्वयेची। असे श्री साई सच्चरीतकार श्री दाभोलकर हयांनी म्हटले आहे.

श्री साईलीला मासिक, श्री साई सच्चरित तसेच प्रत्यक्ष व परोक्ष लौकिक अनुभूती हयांमधून व्यक्त होताना दिसून येते.

मार्च १९८७ च्या विशेष लेखा परिक्षेच्या वेळी मुंबई येथे परिक्षा निरीक्षकांनी परिक्षार्थीना उद्देशुन म्हटले होते आपआपल्या उत्तर पत्रिकेवर फक्त आपला परिक्षा क्रमांक लिहा, श्री साईनाथ प्रसन्न इत्यादी काही लिहू नका. त्यावेळेस श्री साईंची कृपा असल्या शिवाय यश अपयशाचे काय असा मनात विचार आला. मुंबईत जिथे जाईन तिथे श्री साईबाबांचे फोटो व आशिर्वाद देणारे हात, “शांती” हा मंत्र जणू श्रद्धा व सबुरी हा मूल मंत्र व महामंत्र देणारे पहात होतो व अनुभवतही होतो.

सदरहू परिक्षा ही कठिण व कसोटीची म्हणून सर्वपरिचीत आहे. परिक्षेचा निकाल

जाहीर झाला व मी त्यात पास झालो निरिक्षकांनी हॉलमध्ये म्हटलेले वाक्य व माझ्या मनात आलेला विचार मला आठवला व श्री साईबाबांच्या संस्मरणाने भारावून गेलो. बाबांनी परिक्षा निरीक्षकास व आम्हा परिक्षार्थीस त्यांची आठवण या ना त्या निमित्ताने करून दिली होती.

अध्यात्मिक अनुभव :- श्री साईबाबांची कृपा अतकर्य अशीच आहे. जी सर्व सृष्टीत प्रेरणा देते. व्यवहार व अध्यात्मिक यशापयश देते. श्री साईसच्चरित हा ग्रंथ मला स्वाध्यायासाठी हवा होता. शिरडी येथून आणण्यासाठी दोन वर्षपूर्वी माझ्या सहकाऱ्यास तो आणण्यास सांगितले होते. शिरडीहून सदरहू ग्रंथ मुंबई येथून मागविण्या बाबत सूचना आल्या होत्या. पण या ना त्या कारणाने मी सदरहू ग्रंथ मागवू शकलो नाही. तथापि श्री साईलीला मासिका मध्ये दाभोलकर कृत श्रीसाई सच्चरिताबद्दल आले होते तेव्हा सदरहू ग्रंथ मी पोस्टाने मागवून घेतला. प्रतही अगदी नवी म्हणजे (१९८६ ची छपाई असलेली) मिळाली अगदी गुरुवार पुण्य गुरुपुष्ट्यामृताच्या योगावर दि. १२.२.१९८७ रोजी प्राप्त झाली हे विशेषातीत विशेष होय. ह्या पेक्षा मोठा मंगलकारक आशीर्वाद व योग कोणता म्हणावयाचा.

लौकिक पारलौकीक :- श्री साईलीला मासिक प्रकाशन प्राप्ती ही लौकिक बाबत श्री गोविंद रघुनाथ दाभोलकर कृत श्री साईसच्चरित प्राप्ती ही पारलौकीक प्राप्ती म्हणावे लागेल व ह्याचे सर्व श्रेय मा. श्री. रा.द. बन्ने साईनिकेतन ह्यांना द्यावे लागेल. कारण अशा प्रकारची प्राप्ती सर्व साई भक्तांना सहजपणे व सुलभपणे करून देण्यामागे त्यांना निश्चितच श्री साईचा अमोघ असा आशीर्वाद आहे. कार्यकारी संपादक ह्यांनी बाबांच्या प्रत्यक्ष व परोक्ष अनुभव मांडण्याची सुसंधी उपलब्ध करून दिली. म्हणून त्यांचे आभार मानून व त्यांना अनेकशः धन्यवाद देवून श्री साईस्मृतीस अभिवंदन करून सर्व साई भक्तांना व साईलीला मासिक वाचकांना ह्या मधून बाबांच्या आशीर्वादाने योग्य ती प्रेरणा होऊन कल्याण होवो हीच एकमेव श्रीसाईचरणी नम प्रार्थना.

बाबांमुळे शेवटी प्रवेश मिळाला

सौ. सुलभा र. वाढीवकर
गितांजली नगर, सी. ५/८,
१ ला माळा, बोरीवली (प).
मुंबई-४०० ०९२.

जाणा येथे आहे सहाय्य सर्वास !
मागें जें जें त्यास तें तें लाभें ॥
माझा मोठा मुलगा चि. प्रशांत लहानपणापासूनच अभ्यासात थोडा हुषारच होता.